ZEHRA ÇELENK

HAYATTA KALMA REHBERİ

ÖYKÜ

2. BASKI

§

ZEHRA ÇELENK HAYATTA KALMA REHBERİ

ÖYKÜ

§

ZEHRA ÇELENK

Yazar ve senarist. Şiir, öykü ve yazıları erken yaşlardan itibaren çeşitli dergilerde yayımlandı. Üniversite yıllarından bugüne diziler başta olmak üzere çeşitli TV yapımlarında senarist, proje tasarımcısı ve yapımcı olarak yer aldı. Bir süre reklam yazarlığı yaptı. Lisans ve yüksek lisansını tamamladığı Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nde 2007-2014 yılları arasında Televizyon Yazarlığı dersini verdi. Öykü ve senaryosunu yazdığı, Fox TV'de yayınlanan *Ruhumun Aynası* adlı dizisi, 2015'te Artemis'ten aynı adla yayımlanan ilk romanına ilham oldu. Türkiye'de bir diziden romana uyarlanan ilk eserdir. İki yılı aşkın zamandır Gazete Duvar'da köşe yazıları yazıyor. İstanbul'da yaşıyor, TV-sinema işleri ve edebiyatla uğraşıyor.

ZEHRA ÇELENK

HAYATTA KALMA REHBERİ

§

Yayın No **1846**
Türkçe Edebiyat **741**

Hayatta Kalma Rehberi
Zehra Çelenk

Editör: Mehmet Said Aydın
Kapak tasarımı: Emir Tali
Sayfa tasarımı: M. Aslıhan Özçelik

© 2019, Zehra Çelenk
© 2019, bu kitabın Türkçe yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Nisan 2019
2. Basım: Mayıs 2019

ISBN: 978 - 605 - 185 - 387 - 1
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

HAYATTA KALMA REHBERİ

içindekiler

Manzara Körlüğü 13

Boynuz 17

Küvet 24

Hayatta Kalma Rehberi 43

Hiçbir Şey Olmamış Gibi Öğle Olmuştu 49

Ses Rengi 56

Kan Bağı 59

Mavi Fincan 65

Geride Kalan 71

Sonbaharın İki Yüzü 77

Tolga'yla Üçüncü Yemeğimizi Yediğimiz Yer 82

Gelecekte Biten Hikâyeler

Aşk 93

Şafakta 100

Boş Zaman 107

Babam Hasan Tahsin Çelenk'in anısına...

"Daha önce bir araya getirilmemiş iki şeyi bir araya getirirsiniz. Ve dünya değişir. İnsanlar bunu o zamanlar fark etmeyebilirler ama bu önemli değildir. Dünya yine de değişmiştir."

Julian Barnes, *Hayat Düzeyleri*

MANZARA KÖRLÜĞÜ

"Ya senin hakkında rüya görmekten vazgeçerse, o zaman nerede olacaksın sence?"

Lewis Carroll, *Aynanın İçinden*

Giderken sehpanın üstüne üç boyutlu, hareketli bir şiir bırakmıştı. Yarım ay biçiminde dizilmiş kuru beyaz gül yaprakları. Dokuz tane. Ortalarında, bir kar küresi. Kürenin içinde saat kulesi. Kulede saat daima iki. Şiirin tamamlanması için kedinin gidip kürenin önüne oturması gerekiyor. Kedinin adı Yedi. Tam ona uygun bir romantizm, tam benlik bir espri anlayışı.

Kediye sabah ve akşam mama veriyorum. Kedi Yedi, yemeklerden sonra sehpaya kurulup yalanma alışkanlığında. Böylece günde iki kez sehpadaki şiir tamamlanıyor. Tanıştığımız günün tarihine dönüşüyor. Tarihli, tarifli bir *hatırla beni.*

Biliyordu. Giderken masaya başka herhangi bir şey, bir bardak altlığı, kül tablası bırakmış olsaydı da atamazdım. Ama o durumda sabah kahvemi içerken, su almak için mutfa-

ğa giderken, bir arkadaşımla telefonda konuşurken, kanepede uyuyakaldıktan sonra titreyerek uyanıp yatak odasına doğru yollanırken, günde onlarca kez görecektim şiirini. O kadar çok görecektim ki artık görmez olacaktım.

"Manzara körlüğü" diye açıklamıştı bunu ilk tanıştığımız günlerde. Denizin, ormanın, kentin manzarası gibi, insanın da manzarası gücünü zamanla kaybediyor. Birbirimizin yüzüne baka baka görünmez hale geliyoruz. Alışkanlığın tutarlı kaplumbağası aşkın sabırsız tavşanını daima yeniyor.

İnsanlar ikiye ayrılır: Doğrudan kanına karışanlar, yanından su gibi akıp geçenler. O, kana zehir gibi karışan cinstendi. Güzel rüya, kesin ölüm. Nietzsche'nin Zerdüşt'ünün buyurduğu gibi: "Arada sırada alınan biraz zehir, güzel rüyalar gördürür. Ve nihayetinde alınan fazlaca zehir, huzurlu bir ölüm temin eder."

O kana karışan cinstendi ama ölümüm zehirden değil şiirden olacaktı. Kendini asla unutturmayan, manzara gibi gündelik bir hal almayan şiirden. Aşkın biteceğini, şiirin kalacağını biliyordu. Hatırlanmayı sevmeye tercih ediyordu.

Hep zalimlere âşık oluruz, iyiler yalnızca sevilir. Büyük aşkla sevildiğimiz hikâyelerin zalimi, sevdiklerimizin mazlumuyuz. Kırdığımız kalplerin hâkimi, onardıklarımızın memuruyuz. Zalimdir aşk.

Kedi Yedi her sabah ve akşam yemekten sonra kulenin önünde oturup dakikalarca yalanıyor. Kulede saat daima iki. Şubat'ın 27'sinde saat ikide tanışmıştık, havaalanında bagaj beklerken. "Benimki hep geç kalır," deyip gülümsemişti. Anahtarlarını içinde unuttuğu için, bir çırpıda yere yatırıp açtığı valiziyle, beni bir anda hayatına dahil etti. Benim valizim kayıptı.

Ters gidebilecek her şey ters gidiyordu, o zehir gibi kanıma karışıyordu. Her şey yerli yerinde görünüyordu bana. Dev bir kâse çilek marmelatının üstünde zahmetsizce devindiğimi hissediyordum. Üstümde hep gökyüzü. *Manzara güzel.*

Annem, "Kendini çok kaptırma Sevda," demişti. "İçinde kilitli bir oda kalsın." Böyle diyordu ama adımı koyan da oydu. İyice zayıflamıştı o günlerde. Bir şey anlatmasa da babamın onu yine aldatmaya başladığını tahmin ediyordum. Her şeyi biliyordu. Babamdan kopamadığı için kendini azaltıyordu. Dünya üstünde daha az yer kaplarsa daha fazla sevileceğini umuyor gibiydi. Çocukken babamın benim için çizdiği upuzun boyunlu, zarif, gri masal kuşuna benzemeye başlamıştı. Babam resim yapmayı uzun süre önce bırakmıştı. Giderek Jack Nicholson'a benziyordu. Kahkaha atmayı bilen bir adamdı, kendini çok çabuk affederdi.

O günlerde annemin sözlerine kulak asmam mümkün değildi, çok mutluydum. Onunla olmak dışında hiçbir sebebi yoktu bunun. Bir süredir yeni çeviri işi gelmiyordu. Evdeki tüm elektronik eşyalar ardı ardına bozuluyordu. Günde beş film seyrediyor, uzun yürüyüşler yapıyor, kalan tüm zamanda onu seviyordum. Çoğu gece, "Günün nasıl geçti?" diye sorduğunda, ona anlatacak doğru dürüst bir olay bulamıyordum. Sorun değildi, ne anlatsam dünyanın en ilginç şeyi oluyordu. Salonumdan deniz görünüyordu. *Manzara güzel.*

"Hiçbir şey eskimez mutluluk kadar." Oscar Wilde'ın bu sözünü ilk ondan duymamıştım. Ondan duyduktan sonra hiç unutmadım. Su sızdıran çamaşır makinesini tamir ettiği gün söylemişti bunu. Hiç üstüme alınmamıştım.

Gittikten sonra, onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Çocukluk fotoğrafını bile görmemiştim. Geçmi-

şinden pek bahsetmezdi. Fazla soru sormamamdan hoşlanıyordu. Kendim olmamı çok kolaylaştıran bir yanı vardı onunla olmanın. Ya da öyle zannediyordum. Kanıma hemen karışmıştı, varlığı çok hafifti.

Hatırlanmayı sevmeye tercih ediyordu. Bir sabah, hayatımın önüne koyduğu, her şeyi olduğundan iyi gösteren filtreyi kaldırıp gitti. Seri katil gibi iz bırakmadan çıktı hayatımdan. Manzaramdan hiç çıkmadan.

Yarım ay biçiminde dizilmiş kuru beyaz gül yaprakları. Dokuz tane. Ortalarında, bir kar küresi. Kürenin içinde saat kulesi. Kulede saat daima iki. Şiirin tamamlanması için kedinin gidip kürenin önüne oturması gerekiyor. Kedinin adı Yedi. Benim adım Sevda. Buradan çıkarsam nereye gideceğimi hiç bilmiyorum. *Manzara çok güzel.*

BOYNUZ

Şakağından süzülen bir ter damlası, şaşırtıcı bir simetriyle boynundaki benleri takip ederek boyun çukuruna doğru iniyordu. Kızıl saçlarıyla hoş bir uyum içindeki bronz boynunu, damlanın çukura isabet edip etmeyeceğini merak ederek izlerken kız gülümseyerek başını ondan yana çevirdi: "Ne sıcak di mi!" Aynı anda sağ elini bir sineği savuştururcasına boynunda gezdirdi. Yolculuğunu tamamlama şansını bulamayan damla şimdi ellerine bulaşmış olmalıydı.

Üzerindeki kolsuz, leylak rengi gömlek de koltuk altından göğsünün bitimine kadar ter içinde kalmıştı. Bu kadar terleyen biri için garip biçimde, çiçek kokusu yayıyordu kız. *Yasemin* diye geçirdi aklından, kokuyu hemen saptamasına şaşırarak. Kızın yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hatta pürüzsüz alnının ortasında minik bir kaygı kırışığının

belirdiğini görerek, hızla başını çevirdi. Fazlaca dikkatli bakmış olmalıydı. *Ya da belki boynuzu görmüştür.*

Oturuş pozisyonu elveriyorsa yüzünün sol yanını göstermemek konusunda çocukluğundan beri uzman olsa da, az önce yüzünü tamamen kıza dönecek kadar kendini ter manzarasına kaptırmış olabilirdi. Böyle şeyler oldu olası ilgisini çekerdi. Tavandaki desenleri ya da yoldan geçen kırmızı arabaları saymaktan farkı yoktu onun için, kızı bakışlarıyla taciz etmek değildi niyeti. Hafifçe yandan baktığında kızın, yanındaki kaba oturuşlu herifin iki kişilik yer işgal eden bacaklarına rağmen bedenini minibüs kapısına dönmüş olduğunu gördü. Dikkatli bir bakış için abartılı bir tepkiydi bu sanki. *Boynuzu görmüş. Çok da umurumda!*

Umurundaydı ama. Geniş alnının sol köşesinde, orta noktasından hafifçe sivrilerek şeytan boynuzunu andıran tuhaf bir yumruyla doğmuştu. "Büyüdükçe küçülür," diye avutmuşlardı anasını. Boynuz, böyle diyenleri haksız çıkarmak istercesine, azimle büyümüştü.

Küçükken gittikleri sağlık ocağındaki bir hemşire, göz sinirlerine yakınlığı nedeniyle aldırılmasının tehlikeli olabileceğini söylemişti. Alıp aldıkları tek "uzman" görüşü de bu olmuştu. Zaten yakın zamana kadar ne sigortaları vardı, ne çok zorlayıcı durumlar dışında doktora verilecek paraları. Boynuzun da aslen yakışıklı sayılabilecek bir yüzü hilkat garibesine çevirmek dışında zararı yoktu. Öldürmüyor, yalnızca çirkinleştiriyordu.

Alkolik babasıyla müzmin cefakâr anası arasındaki uzun, karmaşık bir işkenceyi andıran evliliğin de mührü olmuştu boynuz. Babası, arada savurduğu sarhoş yumruklar haricinde oğluna hiç dokunmazdı. Bakmaktan tiksindiği oğlunu, faz-

ladan çemkirme ve hırpalama bahanesi olarak kullanmayı da ihmal etmezdi ama karısına karşı: "Senin doğuracağın çocuğu siksinler!"

Anası da hiç kaçırmadığı bakışları, derin iç çekişleriyle, günahlarının sürekli bir hatırlatıcısı olarak, kocasına karşı boynuzu kullanıyordu. Hamileyken yediği dayaklardı ona göre, oğlandaki kusurun sebebi. Babası her konuda haksız olduğundan, annesi büyük ihtimalle haklıydı.

Küçüklüğünden beri bu boynuz yüzünden dışlanmış, önce çocukların acımasız alaylarına sonra da kızların tiksintiyle merhamet karışımı bakışlarına maruz kalmıştı. İlkokulun ilk haftası, okul bahçesinde bir grup çocuk tarafından sıkıştırıldığında bekçi yetişene kadar yediği irili ufaklı taşlardan yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Büyüyünce çok para kazanıp önce boynuzu kendi imkânlarıyla aldıracağına sonra da büyük bir tüfek alıp bu çocukların hepsini öldüreceğine dair yemin etmişti içinden.

Büyüdükçe öldürülecek kişiler listesi uzadıkça uzamıştı. Çocuksu bir intikam listesinden üstü küf bağlamış bir kin yumağına evrilmişti sonunda. Büyüdükçe anlamıştı; içini serinletecek, çocukluğunu ona geri verebilecek bir intikam yoktu. Zamanla yüreği katılaşmış, insanlara karşı kayıtsızlaşmıştı. Ender durumlar haricinde öfke bile hissetmiyordu artık. Birden, bir süredir düzenli işi olduğu halde, para biriktirip boynuzu aldırmaya dair hayaller kurmadığını fark etti. *Kız başını çevirene kadar.*

Kızla temas edip yüz yüze gelmemek için o sıcakta fazladan 15 dakika yürümeyi göze aldı. İneceği durağı epey geçerek önce onun inmesini bekledi. Üsküdar İskelesi'nden Harem'e doğru gerisin geri yürürken tuhaf işleyen, adeta

kendinden klimalı bir vücudunun olmasına şükretti. Sıcağa rağmen terlemiyordu.

Arkadaşı Reşit'in vardiyasının bitimine daha biraz vardı. Sirkeci feribotlarının olduğu Harem iskelesinde, yalnızca yolculara hizmet veren bir zincir kafede garsondu Reşit. Halil'i biletli geçişin yanındaki bölümden içeri her aldığında yüzünde büyük bir lütufta bulunuyormuşçasına aptalca bir sırıtış olurdu. O sırıtışı görmemek için Reşit çıkana kadar sahildeki kayalıklarda oturup denizi seyretmeye karar verdi.

Kayadan biten incir ağaçlarından biri bu yaz hafif bir gölge imkânı sağlayabilecek kadar serpilmişti. *Kayayı delen incir* diyor, şiirsel bir anlam yüklüyordu bu ağaca ama Turgut Uyar'ın aynı isimli bir şiir kitabının olduğunu bilmiyordu. Kitap okumazdı. Acı dağarcığının kitaplara ihtiyaç duymayacak kadar gelişkin olduğunu düşünüyordu ve kitaplarda anlatılan sevinçlere inanmazdı. Sık sık film izlese de ilgisini çeken hikâye az olur, daha çok resimlere bakardı. Seyretmeyi seviyordu.

Kayalıklardan şortlarıyla suya atlayan gençler neşeli koyunlar gibi yüzdüğüne göre burada su yeterince derin olmalıydı. Yine de bir uyarı levhası vardı: *Sığ Su - Balıklama Atlamayınız. Boynunuz Kırılabilir, Felç Kalabilirsiniz.* Bunun bu sırayla olup olmadığını merak etti bir an. Boynu kırılınca direkt mortiyi çekmiyor muydu insan, felç kalma riski daha mı yüksekti? Geçen yıl Reşit'in bilgisayarında seyrettikleri bir filmi hatırlayarak aydınlandı birden. *Skyfall*'da Silva'yı oynayan eşek gözlü adam başroldeydi. İki filmdeki tipi çok farklıydı ama Halil gözlerini görür görmez tanımıştı onu. Gözleri hiç unutmazdı.

Adamın zaten filmin %90'ında gözlerinden başka bir yeri çalışmıyordu. Tutkulu, yakışıklı bir gençken kayalıklardan sığ olduğunu tahmin edemediği suya atlamış, pekmezi akıtmasına ramak kalmıştı. Ölmemişti ama ölmekten beter olmuştu. Boynundan aşağısı felçli kalmış, kımıltısız bir bedenle yatağa hapsolmuştu. Ölmek istiyordu, haliyle. İnsanın böyle çaresiz durumlarda ölümü seçme hakkı olmalıydı, ötanazi deniyordu adına. Halil bu filmle öğrenmişti bunu ve en asil duyguların ölümü olduğuna yürekten inanıyordu.

İlk on dakikada filmden sıkılan Reşit, Moldov kız arkadaşıyla arada bir kişnemeyle gülme arası sesler çıkararak telefonda yazışırken Halil soluğunu tutarak sonuna kadar izlemişti filmi. İzledikten sonra günlerce, böyle bir durumda kalsa ne olacağını düşünmüş, filmi anlatıp "Yastıkla boğ beni ana!" diye söz almaya çalışarak kadıncağızın tüylerini diken diken etmişti.

Esasında düşününce filmdeki adamdan çok da farklı vaziyette bulmuyordu kendini. Hareket ediyordu, bir sakatlığı yoktu şükür de boynuz vardı, boynuz başa belaydı. Onu tüm insanlıktan ayıran bir lanet gibiydi. Boynuzun laneti yüzünden, içinde ne zaman hayattan büyük bir şey yeşerecek olsa görünmeyen bir taş gökten inip filizciğin başını eziveriyordu.

İki genç denizde yüzerken bir tanesinin de üstünde şortuyla az ileride, kayalıklarda beklediğini fark etti birden. Pantolonunu düzgünce katlayıp kayanın üstüne koymuş ama spor ayakkabılarını çıkarmamıştı oğlan. Atlamaya çekiniyor, denizdeki arkadaşları bağırıp çağırıp su sıçratarak gelen geçenin dikkatini o yana çektikçe de cesareti hepten kırılıyor gibiydi. 19'unda ya var ya yoktu, denizdeki şamatacı bodurların aksine ince uzun, biçimli bir fiziği, efendi bir duruşu vardı.

Arkadaşları "Gelsene lan, korkuyon mu!" diye bağırdıkça iyice kabuğuna çekilen gence karşı içinde ince sızı gibi bir yakınlık hissetti birden.

Genç de bakışını hissetmişçesine aniden onun olduğu yöne döndü. Göz göze geldiklerinde durumundan duyduğu mahcubiyetle gülümseyince Halil gözlerini kaçırdı, kayalıklardan hızla kalkıp yürümeye başladı. Genç geride sinek kadar kalana kadar da arkasına dönmedi. Yeterince uzaklaştığına emin olduktan sonra dönüp hırsızlama bir baktı. Az önce oğlanın olduğu yer boştu. Sonunda suya atlamıştı belki ya da gitmişti. Genç artık orada olmadığı için bir sızı, ufak bir kayıp hissi yakaladı içinde. Boynuzu birden arı sokmuş gibi zonklamaya başladı. Geçmişten bir cümle, mührü kırılmış lanetli bir sandıktan fırlarcasına fırladı: *İbne misin oğlum sen!*

Sekiz yıl. Bir halı saha maçından sonra kırk yılda bir yakaladığı ortak sevincin coşkusuna kapılarak fazlaca içten sarılıp yanağından öptüğü bir arkadaşından bu sözü duymasının üstünden tam sekiz yıl geçmişti. Artık atlattığını sanıyordu. Günde on posta aklına gelip huzurunu kaçırmıyordu bir süredir. Bugün boynuz utancı, cümle, hayatının tüm lanetleri geri dönmüştü işte.

Koluna yapışan bir elle irkilerek durduğunda karşısında kavruk suratı koşturmaktan kıpkırmızı olmuş Reşit'i gördü.

"N'abıyon oğlum ya, geçtin gittin, on dakkadır peşinden sesleniyom, hiç sallamıyon."

Şaşkınlıkla etrafına bakındı. Feribot iskelesini epey geçmiş, fark etmeden yokuşu tırmanıp Selimiye Kışlası'na kadar gelmişti. İşten çıkıp onu kapıda bekleyen Reşit'i görmeden önünden geçip gitmiş olmalıydı. Kendini kaybetmişti yine,

bu da yıllardır olmuyordu. Boynuz utancı, o cümle ve cümle lanet geri dönmüştü.

"Yok bi' şey, dalmışım biraz," dedi.

Reşit öyle kurcalamayı seven bir tip değildi neyse ki. Düşünceliliğinden değil gamsızlığından kaynaklansa da bu özelliği, arkadaşlıklarının sürmesinin başlıca nedeniydi. "Anadan doğma solaryumluyuz..." diye pek böbürlendiği doğuştan amele yanığı yüzüne bir gülüş yayıldı hemen. Çipil gözlerini kırparak, "İyi iyi, ben şimdi alırım o dalgınlığını senin. Kızlarla buluşacağız," dedi.

Reşit'in Moldov kız arkadaşı Inna bugün yanında bir arkadaşını getirecekti, dördü beraber takılacaklardı. Gelecek kız önceden uyarılmış olmalıydı, o ilk karşılaşma ânı mimikleri olmayınca işler bir nebze yolunda gidebiliyordu. Halil Inna'nın cin cin bakan gözlerinden de, arada bir yanında getirdiği kız arkadaşlarının anlayışlı gülümsemelerinden de hoşlanmıyordu ama bu kez içinde bir ferahlama hissederek, "Olur. İyi olur," dedi.

Reşit'in aptalca şakaları eşliğinde yürürlerken boynuzun zonklaması biraz azalır gibi oldu. Gün güzel batıyordu, hafif bir esinti başlamıştı. Kızlarla buluşacaklardı, ibne değildi o. Değildi. Değildi ibne. Deniz kenarında göz göze geldiği gencin iç yakan gülüşünü can havliyle aklından savıp yürümeye devam etti.

KÜVET

Çıplak poposunu sallarken dönüp kameraya işveyle gülümseyen kız tam 17 yaşındaydı. Biliyordu, çünkü kızı tanıyordu. *Bu şeyi* ne zaman, nerede bulsa şaşkınlıktan tiksinme, dehşet ve kaygıya uzanan aynı duygu yelpazesini yaşardı ama en olmadık zamanda, en olmadık yerde bulduğu da bir gerçekti.

Benim evimde! Benim banyomda! Benim KÜVETİMDE!

Dünya bir yana, evi bir yana ve evi bir yana, küveti öte yanaydı. Evi onun kalesiydi. Eve dair her şeyle açıkça gurur duyuyordu. Küvetiyle ise gizli bir gurur duyuyordu, küvet yalnızca ona aitti.

Beş sene önce almışlardı evi. Hayatındaki her şey gibi ev de titiz bir planlamanın, yıllar süren bir çabanın ürünü, kökü çocukluğuna kadar uzanan bir projenin meyvesiydi. Sahip olduğu hemen her şeyi önceden hayal etmişti. Küvetse şık

bir banyo ürünleri mağazasında, aniden karşısına çıkıvermişti. Sabır, strateji, binbir mihnet ve gündelik tavizin ürünü olan şimdiki hayatına kendiliğinden eklenen tek güzellikti o. Küvete ilk görüşte âşık olmuştu.

Aslında durum biraz farklıydı. Küvet güzel olmasına güzeldi ama fazla büyük, parlak ve cafcaflıydı. Derya'dan başkası küvete baktığında gördüğü şey, muhteşem bir fazlalıktı. Meyve ağaçlarıyla dolu geniş yeşil bir bahçeden havuza açılan, dekorasyona altın ve beyaz renklerin hâkim olduğu bu dömi klasik, romantik eve uymuyordu küvet. Sanki kadın evin tümünü tasarlarken kendini tutmuştu da sonunda içinden bir görgüsüzlük, doymak bilmezlik taşıp bir küvet şeklinde banyosunun ortasına konuvermişti.

Su yeşili parlak mermerden yapılmaydı küvet. Kenarlarında 24 ayar altın kaplama varaklar vardı. Dört babayiğit işçi zar zor taşımıştı içeri, lüzumundan ağırdı. En dikkat çekici yanıysa kuşkusuz, her iki cephede eşek gözü büyüklüğünde birer yeşim taşın etrafına bezenmiş onlarca minik *Swarovski* kristalinden oluşan devasa su damlalarıydı.

"Gözyaşına benziyor," demişti kızı Ece, "büyük yeşil bir canavarın gözyaşı gibi." Başka da bir yorum yapmamıştı. Kocasının "Yavrum biraz abartmış mısın ne?"sine eşlik eden gevrek kahkahasıysa çabucak rüşvetimsi bir onaylamaya, sonra da hemen her konuda olduğu gibi kesin bir ilgisizliğe dönüşmüştü. Oğlu Umut, "Tıpkı sana benziyor," demişti, "tek tek sade sayılabilecek parçalar, bütün olarak göz alıyor." Bunun ruh okşayıcı bir iltifattan başka bir şey olmadığını Derya bile anlamıştı ama ona göre doğrusu da buydu. Oğlunun en çok bu yanını seviyordu, her zaman büyük bir zarafetle tam olarak kendisinden bekleneni yapmasını. *Benim oğlum!*

Kızını elbette çok seviyordu ama Ece kan bağı dışında fazlaca *onun kızı* sayılmazdı. Umut her anlamda gönlüne göre bir çocuktu. Küvet evin en güzel süsüyse, oğlu baş yapıtıydı. Şimdi bilgisayar ekranının önünde donakalmasına neden olan bu iğrenç video ikisini birden tehdit ediyordu.

Videoyu küvetin altına yapıştırılmış küçük, şeffaf, kilitli bir poşetin içindeki *flash disk*te bulmuştu. Evde herhangi bir şey bulmayı en son aklına getirebileceği yerdi burası. Hep yaptığı gibi süpürgenin borusunu sokup zemini süpürmekle yetinse, eğilip elindeki mikrofiber bezle küvetin altını temizlemek gibi bir hevese kapılmasa asla bulamazdı.

Bu küvetin altına bir şey saklayan her kimse, onu yalnızca Derya'nın, o da binde bir ihtimalle bulabileceğini biliyor olmalıydı. Evde başka her nesne her Allahın günü evin yatılı hizmetçisi takıntılı titiz Hüsniye Hanım tarafından süpürülme, silinme, ovulma tehdidi altındaydı çünkü. Küvet Derya için o kadar özeldi ki Hüsniye'yi buraya sokmak istememişti. Kendi başına ilk temizliğe giriştiğinde banyo gözüne kocaman göründüyse de giderek bu işin sorumluluğunu üstlenmekten garip bir zevk almaya başlamıştı. Evinde hizmetçilerle doğmamıştı neticede. *İnsanın arada bir geçmişini hatırlaması iyidir.*

Eli bir poşete değmişti, ne olduğunu anlayamamıştı önce. Parmak uçlarıyla etrafını yoklayınca bir bandın pürtüklü ve hafif yapışkan kenarlarını hissetmişti, endişeyle karışık bir heyecanla. Yeni manikürlenmiş tırnaklarına aldırmaksızın bandı kazıya kazıya çıkarıp poşeti ele geçirdi. İki parmağının ucunda bir süre tehlikeli bir nesne, açarsa kendiliğinden patlayacak minyatür bir bomba gibi tutup seyrettikten sonra derin bir nefes alıp içeriye seğirtti.

Bir önceki doğum gününde çocuklarının hediye ettiği *laptop*, makyaj masasının üzerinde duruyordu. Hediyeyi Umut seçmiş, annesinin bir doğum gününün olmasını bile hafif bir şaşkınlıkla karşılayacak kadar bu tarz inceliklerden yoksun kardeşini de olaya ortak etmişti besbelli. Umut'un her seçimi gibi çok güzeldi. İncecikti, zarif beyaz kapağının üstüne kondurulmuş şeffaf kristal taşlarla, yatak odasının dekorasyonuyla kusursuz bir uyum içindeydi.

Bilgisayarı açtı, flash diski bilgisayara takacakken tereddüt etti; Ece'yi mi çağırsaydı? Bu şey her neyse içindekini yalnız başına karşılamak istemiyordu ama garip bir sezgi de öyle yapmasını buyurdu.

Video, müzik demeye bin şahit isteyen bir tür gürültüyle başlıyordu. Kızının da dinlemeyi sevdiği teneke tıngırtılarından. Sabit kamera genç bir kızın yatak odasını gösteriyordu. Kız çekim yapıldığından habersizmiş pozlarında yatağın üzerine yüzükoyun uzanmış, bacaklarını havada çaprazlamış, kalın bir kitap okuyordu. Tıngırtı sona erip daha yenilir yutulur tarzda romantik bir şarkı çalmaya başlar başlamaz kız da işaret almışçasına kitabı kapatıp kameraya gülümsedi. Hızlı, atletik bir hareketle dizlerinin üzerine çömelme pozisyonuna geçti. Üstünde ten rengi kısa bir penye tişört ve düşük belli, yırtık pırtık bir kot şort vardı. Bir süre o pozisyonda hafif hafif salındıktan sonra yatağın üstünde ayağa kalktı, gözlerini kapatarak dans etmeye başladı. Dans ederken kâh gülümsüyor, kâh yaşına hiç uymayan, müzik kliplerinden aparma işveli hareketlerle ötesine berisine dokunuyordu. Bir ara yüzükoyun yatıp yılansı hareketlerle yatağa sürtündü. Tekrar kalktığında salınmaya devam ederek tişörtünü yukarı sıyırdı, bir an pembe göğüs uçları göründü. *Sütyen giymemiş!* Sonra "Ben

ne yaptım!" der gibi yapay bir şaşkınlıkla elini ağzına götürdü ama bu kadarla kalmayacağı besbelliydi. Dansı sürerken yavaş yavaş önce tişörtünden sonra şortundan kurtuldu. Derya'nın ve görüntünün donakaldığı noktada kız artık çırılçıplaktı, *çıplak poposunu sallarken dönüp kameraya işveyle gülümsüyordu.*

Çarpıntılar içinde, uzun bir gerilim filmi gibi seyrettiği bu beş dakikalık video Derya'yı dehşete sürüklemişti. *Edepsizce soyunan bir genç kız! Benim evimde, benim küvetimde!* Üstelik kızı tanıyordu, adı Buket'ti, Ece'nin okul arkadaşlarından biriydi. Gösterişli, alımlı, aklına eseni yapan bir kızdı. Ece'ye hiç benzemiyordu aslında. Derya niye bu kadar sıkı fıkı olduklarını anlayamadığı gibi aralarını açmak için de elinden geleni ardına koymamıştı. Başarılı olamamıştı tabii, gençlere söz geçirmek ne mümkündü. Sonunda teslim olmuştu. Aslında her oğlan anası gibi o da rahatsız olurdu bu tarz bir kızın ortalarda dolanmasından ama oğlu öyle efendi, akıllı usluydu ki... Aralarında büyük yaş farkı olmasa da çocuk gibi görüyor olmalıydı kız kardeşinin arkadaşlarını. *Onu geçtim, bu zırzoba dönüp gözünün ucuyla bakmaz benim oğlum.* Yoksa bakar mıydı? *Neticede o da bir erkek?* Görünüşe göre bakmıştı! Bu şeyi küvetinin dibinde bulmasının başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? *Kesin istemeden almıştır. Bu minik sürtük zorla vermiştir diski, oğlumu baştan çıkarmak için. Çocuk da utanmış, ne yapacağını bilememiştir.*

Ne kadar istese de Derya bu açıklamaya kendini tam anlamıyla ikna edemiyordu. Tamam Umut efendi bir tipti, kardeşinin arkadaşıyla alakalı böyle ayıp ayıp şeyleri kendiliğinden aklına bile getirmezdi. Ama ne diye gidip kıza haddini bildirip abice birkaç sözle aklını başına getirdikten sonra çöpe atmamıştı bu saçmalığı? İnsan bir şeyi niye saklar? *Kullanmak*

için. Bu kullanma sözcüğü beraberinde çorap söküğü gibi bir yığın rahatsız edici düşünce getirdi. *Ya iş bu kadarla kalmadıysa? Çıkılacak kız da değil bu, YATILACAK KIZ. Oğlum, benim biriciğim bu küçük fahişeyle yatıp kalkıyor! Kız REŞİT BİLE DEĞİL! Allahım ne işler açılacak başımıza! Kesin ilk sevgilisi oğlum değildir, böyle videolar çektiğine göre kız feleğin çemberinden şimdiden geçmiş, belli. Ya oğluma KANCAYI TAKTIYSA?* Ya HAMİLEYSE! *Aman Allahım!*

Son dehşet çığlığını sesli atmış olacak, elini yüzünden çektiğinde kapıda, elinde temizlik beziyle şaşkın şaşkın bakınan Hüsniye'yi gördü. "İyi misin Derya Hanım?" Gözü hemen bilgisayar ekranına kaydı, ekran koruyucu girmişti çok şükür. Ne olur ne olmaz diye ekranı kapatırken kendine çekidüzen verdi.

"İyiyim iyiyim, öyle uyuyakalmışım da, kabus gördüm herhalde."

"Sen uyumazsın bu saatte ama?"

"Ay yorgunum herhalde Hüsniye, ne bileyim." Hüsniye ikna olmuşa benzemiyordu, o yüzden üste çıkmaya karar verdi. "Temizlikte misin sen hâlâ? Olmuş bu saat! Hadi mutfağa!" Hüsniye onun bu abuk subuk çıkışlarına alışıktı, bozulmadı. "Merak etme, hazır sayılır her şey. Eti de terbiyeledim, akşama doğru fırına veririz. Bir senin bakman kaldı."

"İyi iyi," diye savdı kadını başından. "Git, geliyorum birazdan."

Hüsniye çıkar çıkmaz tatsız düşünceler yine kafasına üşüştü. Bu böyle olmayacaktı. Neler olup bittiğini öğrenmeliydi.

Havuz

Havuzun dibine bağdaş kurup oturmuştu Ece. Annesine yakalanırsa yeni bir tür meditasyon yaptığını söyleyebilirdi.

Tabii alakası yoktu. Babasının televizyonculardan politikacılara uzanan geniş arkadaş çevresinin eşleriyle laflarken olduğundan havalı görünmek için her gün başka bir şeye sardıran annesinin aksine Ece'nin böyle saçmalıklarla hiç işi olmazdı. Hiç lafını etmese de hepsinden çok spor yapıyordu zaten. Günde en az bir saat yüzüyor, canı sıkıldıkça kilometrelerce yürüyordu. Belli bir amaçla değil, sırf iyi geldiği için. Bu kadar hareket etmese nasıl hissedeceğini hiç bilmiyordu. Düzenli spor sayesinde dünyanın serotoninini salgıladığı haliydi bu.

Havuzun dibinde böyle kıpırtısızca durmayı çok seviyordu. Evin sınırları içinde en ulaşılamaz hali buydu. Sonunda su üstüne çıktığında bahçede adını seslenerek endişeyle gezinen annesini duydu. Hiç istifini bozmadan havuzun kenarına gelip durdu, saçındaki siyah lastiği çıkarmadan at kuyruğunu eliyle sıkmaya başladı. Annesi tepesinde bitti.

"Kızım delirtecek misin sen beni? Girmiş yine suyun dibine! Boğulacaksın bir gün, haberin olmayacak!"

"Bi' şey mi var anne?"

Derya gözlerini devirerek arkasındaki şezlongdan bir havlu aldı, Ece'ye uzattı. "Çık da sohbet edelim biraz. Sabahtan beri sudasın, yüzgeçlerin çıkacak yakında." Annesinin klişeleri kullanmakta bir an bile tereddüt etmeyişine Ece hep şaşırıyordu. Kadının hiç farklı olma kaygısı yoktu. Her konuda en denenmiş, en güvenli yolları seçiyordu. Havuzdan çıktı.

Islak yüzücü mayosunun içindeki kızını süzerken ister istemez aklına az önce izlediği görüntüler geldi Derya'nın, siniri oynadı. Gerçi o genç irisi kızla kendi kızının pek alakası yoktu. Ece 17'sinde bir genç kızdan çok, uzun ince bir çocuğu andırıyordu hâlâ. Yuvarlak hatlı, kadınsı annesinin aksine baba tarafının bostan korkuluğu kadınlarına çekmişti.

Derya, gözünün değdiği her şey gibi kendi kızını da ister istemez belirli bir pazar algısı içinde değerlendiriyordu, kızın piyasa değeri onu endişelendiriyordu. *Şimdi değil tabii, ben beş-on sene sonrasını düşünüyorum. Neyse, böylesi de seviliyor artık.* Kız aslında ergenliğe ilk girdiği zamanlarda şaşırtıcı bir gelişme göstermişti. Göğüsleri falan çıkınca kendine özenmeye başlamış, saçına başına dikkat eder olmuş, epey de etlenip neredeyse 38 bedene çıkmıştı. Sonra ne olduysa yine yememeye başlamıştı, bir heves aldığı güzelim çiçekli elbiseleri bir kenara atıp yine o yaşıtlarının gotik dedikleri sevimsiz kılığa bürünmüştü. Bir deri bir kemikti şimdilerde.

"Hadi üstünü giyin de bir şeyler atıştıralım beraber."

Havluyla kurulanan Ece esintiyle titredi bir an. "Yok, aç değilim. Ne konuşacaktın sen benimle?"

Kızının yeme problemine daha uzun süre odaklanamadı Derya, şimdi daha önemli dertleri vardı. "İçeri gidelim bari, esiyor burası."

Veranda

Ece giyinip salona indiğinde, Derya'yı havuza bakan verandada buldu. Kadın omuzlarına şal bile almamıştı, elinde kahve fincanı da yoktu. Canının epey sıkkın olduğunu gösteriyordu bu. Annesi görünüşe büyük önem verirdi. Kafasında günün her dilimini içeren sahne çizimleri vardı sanki. Hiçbir şey doğaçlama gelişmezdi, hayat bir sahneydi.

Ece omuzlarına dokunana kadar kızın geldiğini anlamadı bile. İrkilerek döndü. "Saçlarını kurutmamışsın," diyerek salona girdi. Ece onun peşinden seğirtirken Hüsniye'nin elinde bir tepsiyle kapıda belirmesini bekledi –annesi için yağsız

sütlü kafeinsiz kahve, kendisi için portakal suyu ve atıştırmalıklar– ama bu da olmadı. Derya sanki konuştukları duyulsun istemiyormuş gibi salon kapısını kapattı. Salonda, babalarına ayrılmış köşeye gitti.

Önünde aynı renkte bir deri pufun olduğu bu beyaz deri koltuğu babası genellikle ailesiyle vakit geçirme kisvesi altında dosyalarına gömülmek için kullanırdı. Derya koltuğa oturdu, kalktı, oturamayacak kadar gergindi. Ece'ye "Otur," dedi. Ece narin vücudunu düştü düşecek bir vazo gibi pufun ucuna iliştirdi. Derya doğrudan konuya girdi.

"Bu Buket'le abin arasında bir şey mi var kızım? "

Ece şaşkın bir kahkaha koyuvermekten kendini alamadı, böyle bir şeyi hiç beklemiyordu. "Buket mi? Nerden çıktı ya!"

"Soruma soruyla cevap verme, doğruyu söyle!"

"Ne diyosun anne ya... Yok yani, bildiğim..."

"Bu kızı aramıza sokan sensin kızım, sen bilmeyeceksin de kim bilecek?"

Annesi çok sinirlenmesi gereken bir durumu oynamıyordu, bildiğin sinirliydi. Ece neler olup bittiğini merak etti. "Anne yok ya, olamaz öyle bir şey yani. Eminim, yok. Nerden çıkardın bunu?"

Annesi bir an düşündü. Bir şeyler gizlemeye çalıştığı besbelliydi. "Bir şey gör... Öyle bir... şeye rastladım diyelim." Ece'nin meraklı bakışlarının üstüne "Ay anneler anlar kızım işte böyle şeyleri, boş ver nerden anladığımı!"

"Annecim ama sen ne gördüğünü söylemezsen ben sana yardımcı olamam ki. Cidden öyle bi'durum falan yok çünkü..."

Annesinin yüzüne birden cin bir bakış yerleşti, strateji değiştirmeye karar vermişti anlaşılan. "Ya geçen gelmiştiniz

hani siz beraber. Ders mi çalışacaktınız neydi. Allah bilir tabii çalışıyor musunuz, ne yapıyorsanız artık odaya girip saatlerce!"

Konunun özünden anında kopmak, yardıma ihtiyacı olan kendisiyken konumunu unutup karşısındakini sinirlendirebilecek detaylara dalmak tam annesine göreydi. Ece olayın kendisiyle bir ilgisinin olmadığını, sorgunun annesinin deli saçması bir kuruntusundan kaynaklandığını anlayınca rahatlamıştı.

Derya yalanını sürdürdü. "İşte o gün bu kızın abine bir bakışını yakaladım. Göz süzüp gerdan kırmalı..."

"Ay anne dert ettiğin bu mu? Buket T cetveline bile öyle bakıyor. Bakışı öyle cilveli onun."

"O da doğru! Utanmasa benle bile kırıştıracak yelloz, tövbe tövbe ya! Cilveliymiş! Katır cilvesi!"

"Anne, sen bana doğruyu söylediğine emin misin? Öyle bakış falan olayına benzemiyo bu. Kafayı bi' şeye takmışsın sen."

Derya gerçeği söylemekle söylememek arasında kararsız, salonda birkaç tur attıktan sonra sorgulanamaz annece bir otorite edasıyla şansını tekrar denemeye karar verdi.

"Ya tamam başka bir şeyden şüphelendim ama ne olduğunu söyleyemem. Bu kızla abin arasında bi' şey var mı yok mu, sen onu söyle!"

"Ay anne yok. Cidden yok. Olamaz yani."

"Bence de olamaz. Ama olmuş işte! Herhalde senin de haberin yok, saman altından su yürütmüş cadı! Sen bana şunun telefonunu versene, çağırayım da kendisiyle konuşayım, böyle olmayacak... Vermezsen annesini ararım bak, sana ne soruyorsam zaten, cepte kayıtlıydı numarası."

Ece telaşlanmaya başlamıştı. Annesi imaj söz konusu olduğunda kendisini iyi denetleyen biriydi ama birinci dereceden

tehlike arz eden durumlarda ne yapacağı da belli olmazdı. Kafayı Buket'e takmıştı besbelli, alarma geçmişti. Buket'in annesiyle konuşup ters bir şeyler söyleyebilirdi. Buket konu her neyse bir şekilde işin içinden sıyrılırdı da, Ece ona rezil olmak istemiyordu. Annesi sinirli sinirli cep telefonunun rehberini karıştırırken Ece gerçeği söyleyip söylememeyi düşündü. Belki de blöf yapıyordu annesi?

"Alo? Şehnaz Hanım merhaba, ben Derya Soykan."

Blöf yapmıyordu. Hem Buket'in annesini aramış hem de adıyla soyadını beraber söylemişti. Karşısındakine üstünlüğünü belirtmek istediği zamanlarda yapardı bunu. Şimşek hızıyla atıldı, telefonu annesinin elinden kaptı. "Şehnaz Teyze merhaba, bi' yanlışlık oldu, arıycam ben sizi sonra."

Annesinin şaşkın bakışları arasında telefonu cebine sokuşturarak verandaya koştu. Verandadan bahçeye girmek üzereyken annesi ensesinden yakaladı. "Ne yaptığını sanıyosun sen? Elimden aldın diye aramayacak mıyım yani? Ama iyi oldu. Şüpheleniyordum, artık eminim. Bu Buket yellozu abini ayartmaya çalışıyor!"

"Anne, bi' bırakır mısın yakamı, bırak ya!"

Kapüşonunu düzeltti. Artık çıkar yol yoktu, doğruyu söyleyecekti. "Anne, son kez söylüyorum, abimle Buket arasında bir şey o-la-maz."

"Niye olamaz peki, onu söyle sen?"

"Olamaz çünkü..." Sustu. Sandığından daha zor olacaktı. Bakıştılar. Annesi tanıdığı en inatçı insandı. Ece gerçeği söylemekten başka çaresinin olmadığını anladı. Nasıl olsa bir gün öğrenmesi lazımdı.

"Olamaz çünkü abim gey!"

Mutfak

Tatlı için kremayı çırpan Hüsniye, bir yandan rendelenmiş havuçları hırsla limonla ovmakta olan Derya'yı izliyordu. Misafirlerin gelmesine daha dört saat varken salata için havuç ovmak da nesiydi? Muhtemelen çöpe atılıp yenileri rendelenecekti, safi israf. Normalde Derya'yı uyarırdı ama işin içinde bir iş olduğunu anlamıştı. Yatak odasında bilgisayarın önünde bulduğundan beri kadın çok sinirliydi. Az önce de Ece'yle salondan gelen seslerini duymuştu ama kulak kabartmamıştı. Bu tarz hizmetçi klişelerine gönül indirmeyecek kadar kendine saygısı olan bir kadındı Hüsniye.

Hüsniye, kızı Ece'ye hamileliğinden bu yana Derya'nın hizmetçisiydi. Haftada sadece bir akşam kendi evinde kalabiliyordu, 15 günde bir de izinliydi. Evde hasta bir kocası, 80'ine merdiven dayamış ama dünyadan göçmeye hiç niyetli görünmeyen kötücül kayınvalidesi, ağzı var dili yok iki kızı ve bir de üniversitede arkeoloji okuyan oğlu vardı. Kızlar arada bir markette, ofiste şurada burada işe girer, onca çaba ve iyi huyluluklarına rağmen iş yeri küçültmesi gibi durumlarda ilk atılacaklar olurlardı. Kocası 20 yıldır yatalaktı. Sadece bir çocuğunu okutacak gücü olmuştu, bunun için de oğlunu seçmişti. Oğlan gizliden gizliye suçluluk duyduğu bu kararı için onu her geçen gün daha fazla pişman ediyordu. Çift maaş ailenin çok şımartılmış tek çocuğu misali para harcıyor, borç yapıyor, olmadık kızlarla gezip tozuyordu. Hüsniye'nin derdi kendisine yetiyordu.

Temizlikçilik, hizmetçilikle evine üç beş kuruş götürmeye didinen pek çok diğer arkadaşında rastladığı gibi çeneye de vurmuyordu bu dertler onda. Derdin paylaşılmakla azal-

mayacak bir şey olduğunu biliyordu. Çalıştığı ailenin tuzu kuru sorunlarını, sırlarını öğrenip avunmakla oyalanamayacak kadar gerçekçiydi. Hırsını mutfaktan, banyodan, merdivenden, gümüş takımdan alıyordu. Böylelikle hem aldığı parayı lüzumundan fazla hak etmiş oluyordu hem de içinin şişi biraz iniyordu.

Derya'yı 18 senedir tanıyordu. Aralarında sadece iki yaş vardı ama bakım farkıyla kadının teyzesi gibi duruyordu. Derya'nın en iyi ve en kötü huylarının, tüm zayıf noktalarının farkındaydı. Oğluna olan zaafını, yaşına göre fazla kerli ferli, bilmiş çocuk gelip kafasına etse sesini çıkarmayacakken kızının yaptığı her şeyin niyeyse gözüne battığını biliyordu. Kocasını baştan çıkarmak istediği günlerde hangi renk iç çamaşırı giydiğini, tartıda bir kilo fazlalık görünce bunalıma girip gizli gizli kullandığı zayıflama haplarını, Derya hakkında kimsenin, kadının kendisinin bile bilmediği her şeyi biliyordu.

Etrafa hep o dergilerdeki süslü püslü gamsız görünümlü kadınlar gibi gülücükler saçsa da Derya'nın aslında mutlu falan olmadığını da biliyordu. Kadının içinde kimsenin dolduramadığı bir boşluk vardı. Hüsniye önce buna mana verememiş, vakit geçip kocası Haldun Bey'i daha iyi tanıdıkça durumu anlamaya başlamıştı.

Hüsniye'nin nenesinden geçmiş bir yeteneği vardı; insanın ciğerini görürdü. O mesleki başarılarıyla olduğu kadar örnek aile babalığıyla da milletin gözünü boyayan Haldun Bey'in kalıbının adamı olmadığını seziyordu. Adam mesela çocuklarıyla aslında hiç ilgilenmiyordu. Görünürde evde geçirmesi gerektiği kadar vakit geçiriyordu. Özel günlerde, okul aile birliği toplantılarında, boy göstermesi gereken her

yerde hazır nazırdı ama aklı orada olmuyordu. Umut'un pek taktığı yoktu da babasına çok düşkün olan Ece bu durumdan kötü etkileniyordu.

Hüsniye bu evde en çok Ece'yi severdi. Sırf eline doğmasından, üzerinde anasından çok emeğinin olmasından da değildi bu sevgisi. Bu asık suratlı, az konuşan kızın çok iyi bir kalbinin olduğunu biliyordu. Derya kötü bir kadın, berbat bir patron değildi, Allah var, her gün arkadaşlarından neler işitiyordu. Ama Ece bu evde Hüsniye'ye en düzgün davranan kişiydi. Sonradan görmeliği beyaz gömleğe işlemiş mürekkep lekesi gibi bir türlü tam üstünden atamayan annesinin aksine bakıcı, hizmetçi eline doğmuş bu kız yatağını kendi toplar, kirli iç çamaşırlarını makineye kendisi koyardı. Aslen hiç de abisi gibi derli toplu bir tip olmadığı halde, Hüsniye'nin yükünü biraz olsun azaltmak için yapıyordu bu gibi şeyleri. Derya gibi canı sıkıldığında acısını Hüsniye'ye bağırıp çağırarak çıkarmaz, Haldun Bey ve oğlu gibi varlığını kanıksadığı bir eşyaymış gibi davranmazdı kadına. Yüzü solgun göründüğü zaman oturtup eline bir bardak su verirdi. Anasının kendisine aldığı, asla giymeyeceği cicili bicili kız giysilerinden seçer seçer, gizlice paket yapıp Hüsniye'ye vererek kızlarını sevindirirdi. Nerden baksan iyi huylu bir kızdı, ailenin geri kalanına benzemiyordu.

Derya havuçları ovmayı bırakıp saatine baktı. Daha üç bile olmamıştı Allahtan, misafirler sekize doğru gelecekti. Her şey tamamdı, iç huzuru hariç. Ece'den abisine dair duyduğu abuk subuk söz beyninde yankılanıp duruyordu. Kızını neredeyse tokatlayacaktı, son anda tutmuştu kendini.

Hüsniye'nin yıkayıp ayrı ayrı kaplara koyduğu mevsim yeşilliklerine uzanmışken kadının eleştirel bakışlarıyla kar-

şılaştı Derya. "Aman biliyorum erken salata için de, sosunu yağını koymazsak bir şey olmaz, belertme öyle gözlerini." Pek çok arkadaşının hizmetçisinden kırk kat iyiydi. Ama işte böyle anlarda kadına gıcık olmadan edemiyordu. Hüsniye içeri geçerken arkasından seslendi: "Verandayı da bi' tekrar yıka, toz içinde!"

Hüsniye bir an olduğu yerde kalakaldı, sonra Derya'nın "Hey Allahım" demeye geldiğine yemin edebileceği minimal bir baş hareketiyle içeri seğirtti. Veranda az daha temiz olsa ayna yerine kullanılabilecek kıvamdaydı ama kadın sinirine dokunmuştu işte, Derya da melek değildi, ne yapsın.

Abim gey. Hayatında bu kadar haince bir söz duymamıştı. İftiraydı bu, düpedüz kara çalmaydı, hasetti, içten pazarlığın daniskasıydı. Ece günlerce düşünüp kursa annesini daha çok üzüp kaygılandıracak bir şey akıl edemezdi. Bir de nasıl doğallıkla söylemişti. Söyleyişinde bilginin kendisine dair en ufak bir çekingenlik yoktu kızın, sadece abisinin bir sırrını ifşa etmek zorunda kalmanın sıkıntısı vardı. *Bunu benden duymanı istemezdim ama öyle.* Sabahtan beri aldığı ikinci darbeydi bu. İkisini de en zayıf noktasına, kalbinin Umut tarafına almıştı.

Umut yirmi yaşındaydı. Kelimenin tam anlamıyla "güzel"-di. Annesinin kumral saçlarını ve ela gözlerini almıştı. Babasının izinden gitmişti, tıp fakültesinde okuyordu. Ama babası gibi psikiyatrist olmaya niyeti yoktu, cerrah olmayı planlıyordu. Oğlunun ince uzun, becerikli ellerini düşündü, içi bir sevgi dalgasıyla kabarıp taştı.

Liseye kadar hiç kız arkadaşı olmamıştı. Bu durumun üstünde bile durmamışlardı. Derya memnun bile sayılırdı. Her zaman çok fazla kadın ilgisine maruz kalmıştı. Sokakta, alışveriş merkezinde, şurada burada görenlerin coşkuyla

mıncıklamak istedikleri türden bir bebekti ve aynı güzellikle de büyümüştü. Kesinlikle asosyal değildi, piyanodan eskrime bin tane ilgi alanı, becerisi vardı. Sadece yaşıtları kadar gezip tozmaya, zamanını boşa harcamaya meraklı değildi, hedefleri vardı. O kadar ilgi görmüş olmasına rağmen kendini beğenmiş de değildi. Derya hep bu kadar özel bir çocuğun göze geleceğinden çekinmiş, fallar baktırmış, ceplerine nazar boncukları koymuş hatta kolej mezuniyetinde giyeceği takımın içine gizlice muska bile diktirmişti. Üniversiteden itibaren nihayet çocuğun kötü enerjiye maruz kalabileceğine dair kaygıları azalmaya başlamıştı. Umut, bir şekilde hayatta kalma mekanizmasını da kavramış gibiydi. Her konuda özel, başarılı, öncü olup göze batmamayı, kendini sevdirmeyi beceriyordu.

Üniversitenin hazırlık sınıfında bir kız arkadaş da edinmişti. Derya'nın hayal edip oğluna tam yakıştıracağı türden bir kız değilse de –zaten öyle bir kız dünya üzerinde yoktu– seçenekler arasında en iyilerden biriydi. İyi bir ailenin kızıydı, sade bir güzelliği vardı. Zamane gençlerinden, hele şu kameraya kıçını sallayan Buket'ten 180 derece farklı, klas bir kızdı Zeynep. Bir buçuk sene çıktıktan sonra birkaç ay önce ayrılmışlardı. Derya nedenini bilmiyordu. Zaten kızı gözü tutsa da ayrıldıklarını öğrendiğinde bir rahatlama duymadan edememişti. Bu yaşta bu kadar yeterdi, evlenecek halleri yoktu ya. Umut'un önünde pırıl pırıl bir gelecek vardı, daha ne kızlar çıkardı karşısına. *Buket gibiler de çıkacak tabii.* Bu tatsız düşünce yerini bir tür zafer hissine bıraktı. Zeynep! Tabii ya! Oğlunun gey olabileceği düşüncesinden kurtuluş bileti hazırdı.

İyi de bu Ece, abisinin eski kız arkadaşını zaten tanıyordu, araları hâlâ iyiydi kızla. Bunu da bildiği halde ne diye böyle bir hainlik yumurtlamıştı? *Acaba Zeynep mi bir şeyler söyledi? Düzgün bir kıza benziyor ama terk edilmeyi gururuna yedirememiş o mu bir haltlar uydurdu? Olur mu olur. Kadın milletine güven olmaz.*

Çözmüştü meseleyi işte. Büyük bir rahatlama hissiyle kendine bir kahve koydu. O korkunç şey küvetini zehirlemiş olabilirdi ama oğlu gey değildi. Baş yapıtı kusursuzdu.

Ece'nin odası

"Allah belanı vermesin! Ağzından çıkanı kulağın duyuyo mu senin? Bir daha böyle bir söz ettiğini duyacak olursam kızım demem bak, Allah yarattı demem! Abin seni o kadar sevsin kollasın, sen hep böyle hain ol çocuğa karşı! Kıskanıyosun işte bal gibi!"

Ece daha önce de bir-iki kez annesinden duyduğu, üstünde pimi çekilmiş bomba etkisi yaratan "Abini kıskanıyorsun," cümlesi üstüne bir çizgi film karakteri gibi öfkeden kulağına kadar kızarmıştı. Yine de kendini tutmuştu. "Hiçbir zaman, önemli hiçbir şeyi anlamak istemedin, hâlâ da istemiyorsun ve asla anlamayacaksın!" deyip hırsla odasına çıkmıştı.

Battaniyenin altında dakikalarca ağladı. Ergenlikten beri böyle bir ağlama krizi yaşamamıştı.

Fazla ortak noktaları olmasa da abisini severdi. Onun kızlardan değil hemcinslerinden hoşlandığını daha çocukken bile hissediyordu bir şekilde. Annesinin gözbebeği, sınıfının birincisi, parmakla gösterilecek altın çocuk olarak bu gerçeği

hep gizlemek zorunda kalacaktı. Ece bunu da biliyordu. Abisi için üzülüyordu.

Annesinin inşa ettiği bu ailede bütün çıkıntılık haklarını Ece kullanmıştı. Asla onlar gibi olmayacaktı. Ne annesi gibi mutsuz bir gösteriş düşkünü, ne de babası gibi pis bir riyakâr.

Dört yıl önce fark etmişti ilk, babasıyla ilgili gerçeği. Göğüsleri çıkmaya başladığında araları birden açılmıştı. Babası gözlerini ondan kaçırmaya, onunla giderek daha az vakit geçirmeye başlamıştı. Bunun için uzun süre kendini suçlamıştı. Tapıyordu adeta babasına o zamanlar. Neyi yanlış yaptığını anlamaya çalışmış, aylarca içi içini yemiş, babası artık onu sevmediği için o da kendini sevmekten vazgeçmişti. Sonunda nedenini anladığındaysa artık dünyada kendisi dahil pek kimseyi sevme şansı kalmamıştı.

Babası sandığı gibi mükemmel bir adam değildi. Çok kötü bir zaafı vardı. Genç kızlardan hoşlanıyordu. Ne kadar küçük, o kadar iyi. Tabii en kötüsünü asla yapmazdı. Kendi kızına dokunmazdı. Dokunmak yerine kadına benzemeye başladığı anda ondan kaçma yolunu seçmişti.

Ece, annesini bu kadar delirten şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ama abisiyle değil babasıyla ilgili olduğu kesindi. Babasının Buket'e bakışlarını görmüştü.

Akşam yemeğine iki saat vardı. Birazdan annesi kendini biricik oğluyla ilgili tatsız düşüncelerden arındırmış, giyinip süslenip kalabalığa karşı gülücük maskesini takınmış halde kapısını çalacaktı. O konuyu bir daha asla açmayacaktı. Ece'nin giyinip aşağı inmesi, misafirlere en azından bir selam vermesi gerekecekti.

Yataktan çıktı, banyoya girdi. Suyu açıp küvetin dolmasını beklerken odasına dönüp pencereyi açtı. *Meyve ağaçlarıyla*

dolu geniş yeşil bir bahçeden havuza açılan, dekorasyona altın ve beyaz renklerin hâkim olduğu dömi klasik, romantik bir ev. Bir dekorasyon dergisinde evleri böyle tanımlanıyordu. Bu cennette yaşamaktansa meyve sineği olmayı tercih ederdi.

Küvetteki suyun içinde bileklerini kendine doğru çevirip baktı. Damarları öyle belirgindi ki bileğini tırnağıyla bile kesebileceğini düşündü bir an. Suda kendi kanını hayal ederken açık banyo kapısından giren esintiyle irkildi. Suya düşen şeyi şaşkınlıkla eline aldı. *Tüftüf çiçeği.* Küçükken bir doğum gününde abisinin, beraber yaptıkları uyduruk pastanın üstüne mum bulamayınca üflemesi için bu çiçekten koyduğunu hatırlayıp gülümsedi. Bir ay sonra 18 yaşını dolduracaktı.

HAYATTA KALMA REHBERİ

"Baban evden gitmeden çok önce bizi terk etmişti," dedi.

Küçücük bahçemizde yan yana dizilmiş biber saksılarını hortumla sularken, sakince söyledi bunu. Ben elimdeki fotoğrafta, babamın olması gereken yerde duran şeftali ağacına bakarken, musluğu kapatıp yanıma geldi.

Fotoğraftaki annemle plastik bahçe sandalyesini çekip yanıma oturan annem birkaç saniyeliğine aynı çerçevede karşımda durdu. Dudak kenarlarına kaşıkla oyulmuş gibi duran derin çizgilere, soluk mavi kotuyla bebek mavisi tişörtünün birleştiği noktada küçük bir simit oluşturan göbeğine baktım. Yaşlanmış görünüyordu. Fotoğrafın çekildiği günle o gün arasında sadece bir yıl vardı. Fotoğraftaki iri yarı, özgüven sahibi, güzel kadınla o an karşımda duran kadın bambaşka insanlardı. Normalde ona çok yakışan ismi, artık üstünde

düşüncesizce bir şaka gibi duruyordu: Neşe. Babam giderken annemin neşesini de götürmüştü.

Ucundan tutup şöyle bir baktı annem fotoğrafa. Burnundan, tıslamayla yarım gülüş arası bir ses çıktı. "Eh işte görüyorsun, anlatmama gerek yok," dedi.

Babam ortak fotoğraflarımızdan birer birer siliniyordu. Durumu fark ettiğimden beri dehşet içindeydim. Babam içlerinden çıkamasın diye fotoğrafları en olmadık yerlere saklıyordum evde. En son market torbasına sarıp buzluğa koymuştum. Babam oradan bile gitmeyi başarmıştı. Gitmekte sınır tanımıyordu.

İki hafta önce ağlayarak en yakın arkadaşım Burçin'e anlatmıştım durumu. Ona gösterdiğim fotoğrafa doğru dürüst bakmadı bile. Beni tatlı tatlı dinledikten sonra yanağımdan öpüp, "Geçecek tatlım, inan geçecek hepsi," dedi.

Burçin bazı şeylerin geçmeyeceğini bilmiyordu. Onun *marşmelov* kıvamındaki hayatında böyle sivri bilgilere yer yoktu, olmayacaktı da. Benim babamı sevdiğim kadar kimseyi sevemeyecekti muhtemelen. Kimseyi bu kadar sevemeyeceği için de asla piç gibi ortada kalmayacaktı.

Olay fotoğraflarla sınırlı değildi. Babamın gardırobunda bıraktığı giysiler de birer birer eksiliyordu. Anneme söyledim, "Saçmalama kızım," dedi. Nerden bulduysa bir anahtar bulup getirdi. Dolabı, açıp içine bakmadan kilitledi.

İnsanların olaylarla başa çıkma yöntemi bu: Canlarını sıkan gerçeklerin üstüne kilidi asıyorlar. Babam bizi bırakıp gitmeden önce tanıdığım en cesur insan olan annemin bile yaptığı buydu. Akıl sağlığını koruyabilmek için de delirtici bir rutine tutunuyordu.

Bahçedeki, aramızda sadece babamın yiyebildiği acı biberleri sulamaya devam ediyordu. Şeftali ağacını ise ihmal ediyordu. Ağaç bize küsmüş, kurumaya başlamıştı. O da gidiyordu. Güzel olan her şey bizi terk ediyordu. Sonunda o evde sap gibi iki kadın kalacaktık. Kıvrım kıvrım, zehir zıkkım biberler ve dağınık saçlı deli kadınlar.

Anneme gıcık oldum birden, canını acıtmak istedim. "Artık güzel değiliz," dedim, "ondan gitti babam."

Dalgınlığı bir anda yerini müthiş bir öfkeye bıraktı. Yerinden kalktı, çenemi avuçlarının içine alıp yüzümü sıkı sıkı kavradı. "Sakın!" dedi. "Sakın böyle şeyler düşünme. O şerefsizin senin de hayatını mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Silkinerek kurtuldum elinden.

"Öyle deme!" dedim. "Babam şerefli bir adamdı."

"Onun ben şerefini sikeyim," dedi.

Annemin küfrettiğini ilk kez duyuyordum. Öfkesi saman alevi gibi parlayıp sönen bir kadındı. Ona bir tür şeffaf zırh sağlayan müthiş bir enerjisi, neşesi vardı. Hep işi dışında da bir şeylerle meşguldü, babama göre çok sosyaldi. Evi ihmal ediyordu, babamın öyle düşündüğünü hissediyordum. Bir şey söylediğinden değil. Detaylara gizlenmiş kalp kırıklıkları. Bulaşıklarla dolup taşmış mutfağı temizlerken gözünden geçen bir hüzün. Annem bilmem ne gönüllüleri toplantısından eve çok geç saatte geldiğinde kanepede hüzünlü bir virgül gibi kıvrılmış koca bedeni.

Kocaman bir adamdı, o yanımdayken bütün dünyayla başa çıkabilirmişim gibi gelirdi. Annemin karşısında küçülüyordu. Bu durum canımı sıkıyordu, içimden kızıyordum anneme. Ne vardı hayatı, başka insanları bu kadar çok sevecek? Bizden

önemli miydi yani? Aklımdan geçenleri ilk kez yüzüne söylediğimi fark edip şaşırdım birden.

Aylardır susan annem konuşmaya başladı. Fotoğraftaki annemi gördüm karşımda. Ateş topu. Güzel, deli kadın.

"Babandan önce o kadar sevilebileceğimi bilmiyordum ben. Sivriydim, iddialıydım, her erkek beni kaldıramazdı. Hep böyle denmişti, ben de kanıksamıştım bu durumu. Baban beni olduğum gibi kucaklayan ilk adamdı. Bıraktığı yerden çok sert düştüm bu yüzden. Bende sevdiği ne varsa onlar yüzünden gitti, biliyor musun? Hepsini de götürdü gitti. Bunu sırf bana yapsa anlardım. Seni böyle bırakmasını kabullenemiyorum ben."

Bunları söyledikten sonra öfkesi toplu iğne batırılmış kırmızı bir balon gibi sönüverdi. Gövdesini sarsan hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

İçimdeki düğüm çözüldü o anda. Birden, anladım. Babam bizi belki de hiç bizim onu sevdiğimiz şekilde sevmemişti. Biz o dünyayla aramızda zırh gibi duran kocaman, sakin adamı seviyorduk. Babam bize yalnızca âşıktı. Eş, ev, bahçe, kız çocuğu, bir konsepte âşıktı. Aşkı bittikçe gitmişti. Kalarak gitmişti.

Babamı daha çok sevsem de tıpkı anneme benziyordum. Ne kadar kıvrılıp küçülmeye çalışsam da ünlem dikliğindeydim. Bulunduğum her ortamda iyisiyle kötüsüyle en keskin duyguları paratoner gibi çekerdim.

Annem hep öndeydi, hep koşmuştu. Hep ailesinden çok başkalarını düşünmüştü. Her şeye yetişmişti, ateşten varlığıyla gittiği her yeri doldurmuştu. Babam gittikten sonra bizi ziyaret edenlerin çoğunun yüzünde o tuhaf ifade vardı. Merak

ve üzüntüyle karışık, gizlenemeyen sevinç. Hah işte, annemin bile başına gelmişti bu. O kurşun geçirmez görünen kadının.

İnsan olduğumuz, incinebilir olduğumuz anlaşılmıştı. Herkes bu bilgiyle rahat etmişti. Sonra da bizi yavaş yavaş unutmuşlardı. Onlar kadar kırılgan olduğumuz zaman da tam onlar gibi değildik. Ama artık o kadar ilginç de değildik. Babamın son hareketinin büyüklüğü bizi ezip geçmişti.

Babam hiçbir şeyini almadan gitmişti. İki cümle vardı bize bıraktığı mektupta. "Bensiz her şey daha iyi olacak. Kendinize iyi bakın, iyi olun."

Telefonu kapalıydı. Bizi terk etmeden bir gün önce işinden de ayrılmıştı. Bütün tanıdıklarımızla yavaş yavaş ilişkisini kesmişti. Koca adam, iz bırakmadan sırra kadem basmıştı. Hiç polemiğe girmemiş, yeni bir hayat kurmak için bizi toptan silmişti.

Biz onu özlemeye devam ettikçe o da gitmeye devam etmişti. Sonunda, son fotoğraftan da silinmişti. Bizimle hiç yüzleşmemişti. Birden gitmeye cesaret edememiş, ufak ufak topuklamıştı.

Babam sandığımız kadar iyi bir adam değildi. Biz de sandığımız kadar güçlü kadınlar değildik. Hepimiz insandık. Artık bu ölüyü gömmemiz gerekiyordu.

Son fotoğraftan silindiği günün ertesi sabahı uyandığımda biber saksıları yerinde değildi. Atmıştı annem. Babamın gardırobunu beraber açtık, dibinde duran kocaman alyans dışında bomboştu.

O öğlen babamın alyansını annemle beraber çocuk parkına gömdük. Bildiğimiz duaları yarım yamalak okuduk. Gayet ciddiydik.

O evden taşındık. Yeni dostlarımız oldu, bizi bu yeni halimizle tanıyan daha iyi insanlar. Babamın koruması ortadan kalkınca rahatlamıştık. Uzun uzun çektiğimiz acı hem daha dayanıklı hem de daha esnek kılmıştı bizi. Çok iyi bir adamın taşıdığı çıkıntı kadınlar değildik artık. Kendimiz gibiydik.

Annem bir yıl içinde kıvrımlarını koruyarak eski kilosuna döndü. Hiçbir zaman çok zayıf olmayacaktı, böyle güzeldi. Evimiz hiçbir zaman o çiçek gibi evlerden olmayacaktı, böyle güzeldik. Babam bizi bıraktıktan sonra biz kendimizi daha çok sevmeyi öğrendik.

Sonunda bir gün, iyileştik.

Taşındıktan bir yıl sonra eski evimizin önünden geçerken ani bir kararla bahçeye daldım. Mutlu bir ailenin izleri vardı her tarafta. Bahçede bir salıncak, renkli toplar, mangal, rüzgar gülü, pembik saksılar. Şeftali ağacı da kendine gelmişti. Hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu Allahsız.

Tepedeki olgun şeftaliyi kopardım, ağacın dibine oturdum. Babamdan duyduğum bir Mark Twain sözünü mırıldandım kendi kendime: "Şeftali bir zamanlar acı bir bademdi."

Suyunu akıta akıta, çeneme göğsüme bulaştıra bulaştıra iştahla yedim bitirdim şeftaliyi. Kalbimde babamın bıraktığı o katı boşluk sonunda yerini ılık, tatlı bir canlılığa bıraktı.

O yaz ilk kez birine âşık oldum. Babama benziyordu.

HİÇBİR ŞEY OLMAMIŞ GİBİ ÖĞLE OLMUŞTU

Bazuka

Ona kahvaltı hazırlamıştı. Domateslerin ve yumurtaların kabuklarını soymuştu. Küp küp doğranmış Mihalıççık peynirinin, V dilimli eski kaşarların kenarlarına ceviz dizmiş, üstlerine çörek otu serpiştirmişti. Üşenmeyip çay demlemiş, tombul limon üçgenlerinin yanına taze nane yaprakları iliştirmişti.

32 yıllık hayatında ona kahvaltı hazırlayan ilk erkek olmuştu. Sonra onu kalbinin ortasından bazukayla vurmuştu. Bazukanın o an nereden aklına geldiğini bilmiyordu. Gali-

ba roketatar gibi bir şey, kalp kırmak için pek pratik değil. Demek o kadar dağılmış hissediyordu işte. Kendini toplayamazsa bir mezarı bile olmayacaktı.

Ciğere işleyen gülümsemesiyle gözlerinin içine baktı, "Biz büyük bir hata yaptık," dedi, "bunu sürdüremeyiz."

Şefkatli bir kesinlikle söylemişti bunu. Kur yapma aşamasında coşkuyla tüketilip son kırıntıları da veda sözüne saklanmış amaç odaklı eril bir sevecenlik değildi bakışlarındaki. Sevmeyi bilen biriydi Bulut, onu sevmiyordu. Bulut, Toprak'ı sevmiyordu. Doğaya aykırı bir durumdu ama işte insanlar arasında böyle şeyler her gün oluyordu.

Uzun zamandır âşıktı adama. Köklü bir alışkanlığı, bir parçası halini almıştı bu aşk. Çayı limonlu içerdi, sol yanağında belli belirsiz bir gamze vardı, Bulut'a âşıktı.

"Bu onu mahveder... Ona söyleme sakın, olur mu?" diye eklemişti, mahcubiyetle.

Konu nasıl da şaşılacak bir hızla ona gelmişti. Rolünü fazla ciddiye almış bir 23 Nisan çocuğu gibiydi. Mızırdanmadan koltuğu terk etmesi gerekiyordu.

O, o, o... Hayatının 28 senesi. Dört yaşından beri büyüttüğü, büyümek bilmez bebek. Hayatında âşık olduğu tek erkeği bir gülüşüyle ondan çalan kadın. Ondan hayatını çalan kadın. Zalim, hırsız, bebek kadın. ***Kızkardeşim, can düşmanım, canım.***

Patice

Havada süzülen bir kuş tüyü kadar yavaş hareket ediyordu. "Çünkü güzelliğin aceleye ihtiyacı yoktur," diye düşündü Toprak. *Güzellik kendiliğinden hafif, serin ve uçarı.*

"Melis'in antidepresanını her sabah vermeyi unutma e mi?"

"Unutmam unutmam, hadi çık artık." Valizleri indirileli bir saat olmuştu. Toprak'ı öptükten sonra Melis'i kucaklayıp çıktı Güneş.

Melis, Güneş'in kedisiydi. Altı ay önce evin bahçesinde buldukları iki kediden biri. Annelerinden ayrılmak için çok küçüktü yavrucaklar. Ona bir şey çağrıştıran bir gariplik de vardı hallerinde. Kabarık tüylü, samur kuyruklu bu sarmanların kardeş oldukları açıktı ama biri güzel diğeri çirkindi. Birinin ağzı burnu oya gibiydi, öbürününse ortasına yumruk yemişçesine hafifçe yamuk bir burnu vardı. Birinin küllü sarı ve beyaz dağılımı kusursuz, diğerininki iyimser tabirle çalakalemdi. Biri diğerinin eskiziydi adeta. Tıpkı Toprak'la Güneş gibi.

Güneş 28 yaşında, ünlü bir model ve şarkıcıydı –iyi model, vasat şarkıcı. Toprak kariyerinin her ânında kardeşini desteklemiş, menajeri, sekreteri, hizmetçisi, her şeyi olmuştu. Kardeş kedilerle benzerlikleri, tüm bunların adil olmasa da mantıklı tek açıklamasının itirafı gibi, rahatlatmıştı onu. "Çünkü o güzel, ben çirkinim."

Hadi kendine haksızlık etmesindi de, ortalama güzellikte bir kadındı işte. Herkes onu bir tanıdığına benzetirdi, robot resmi çizilse yakalanmasına pek faydası olmazdı. Güneş'se, güzeldi. Dönüp bakacağınız, dokunmak hatta yemek isteyeceğiniz tarzda güzel. Meyve olsalar Güneş can eriği olurdu, Toprak kuru kayısı.

İşin gıcık tarafı, yine de birbirlerine benzemeleriydi. Güneş'in insanı bir gölün dibi gibi kendine çeken yeşil gözlerini Toprak'ın açık kahverengi cansız gözleriyle değiştir.

Güneş'in, bağlamayı tulumdan ayırt edemeyecek kadar Batılı tipler dahil, ona âşık her erkeğin eninde sonunda bir rakı sofrasında ağlayarak "Kirpiğin Kaşına Değdiği Zaman" türküsünü söylemesine neden olan yarımşar metrelik kirpiklerini Toprak'ın kısa, gür kirpikleriyle değiştir. Birkaç rötuş daha yapıp boyundan altı-yedi santim kısalt, on kilo da ekledin mi Güneş tıpkı Toprak'tı.

"Bunun adı Patice olsun," demişti Güneş. "Baksana, yaşlı kız suratı var, şapşal ya, ahah!"

Hadi tip neyse, huylar da mı paralel olur? Ruh hali zarif bir prensesle bir sosyopat arasında gidip gelen ilgi budalası kedi Melis'i Güneş'in doğurmadığına inanmak güçtü. Kadersiz Patice'yse Toprak gibi, idareci ve sokulgandı. Melis antidepresan kullanıyordu, terapisti ve kuaförü vardı. Kediciği iyice bunalıma sokan da bu saçmalıklardı zaten. Patice bir yeri yaralansa kuytuya çekilip yarım saat yalanıyor, sonra kafasını bulduğu ilk taşa dayayıp uyuyakalıyordu.

Toprak, Güneş'in bu ayrımcı tutumu üzerine vicdanen kedi sahibi olmuştu. Artık Patice'nin anasıydı.

Bulut

Bulut güzeldi. Fazla uzun sayılmazdı ama endamı çok hoştu. Parlak kara gözleri, insanın içini açan muzip bir ifadesi vardı.

İlk randevusundan sonra, haftalardır ona eziyet eden yirmilik dişinden üç dakikada kurtulmasını sağlayan doktoru evde iyice övmeden edememişti. Güneş'te dehşet verici bir sevgi ve yaşama arsızlığı vardı. İhtiyacı olmasa da iyi bir şeyden kusur kalmak istemezdi. Alameti farikası, onu insanlaş-

tırıp daha çok sevilmesini sağlayan çıkık dişinden kurtulmayı düşünmüştü aniden. Toprak çaresiz, bu saçma talebe aracılık etmişti.

Bulut, Güneş'in resmini beğeniyle inceliyordu. "Gerçekten güzel bir genç kadın," deyip ekledi hemen, "o da sizin gibi." Gerçeği bükme oranı yüksek komplimanlar, söylenme amaçlarına zıt bir gücendirme potansiyeli taşır. Fakat Bulut söylediğine inanıyor gibiydi. "Hatlarınız çok benziyor."

"Neyse ki annemle babam benden sonra kartuşu değiştirmeyi akıl etmişler," dedi. İçten bir kahkaha attı Bulut. Toprak'ın, kimse daha fazla incitemesin diye kendini önden incitmek türü yan ürünler de içeren iyi bir mizah duygusu vardı.

"Harikasınız," dedi. Çok güzel gülüyordu, ona inanmamak çok zordu. "O dişte bir sorun yok bence. Ama kararlıysa kardeşinize de bir randevu ayarlayalım."

Güneş, yaptırmaktan vazgeçeceği çıkık dişini göstermek için doktora gittiğinde Toprak'ın içinde mesnetsiz bir umut ışığı yanmıştı. Belki de Bulut ondan hoşlanmazdı?

Düpedüz çarpıldı Bulut, Güneş'e. Girdiği kabın şeklini almakta eşsiz bir yeteneğe sahip kardeşi de mutlu bir yıl boyunca Bulut gibi yumuşak, kendiyle barışık bir insan oldu. Sonra canavar geri döndü. Bir takı firmasının modeli olarak gittiği Afrika'da İtalyan bir işadamıyla tanıştı ve bu uluslararası bileşimden etkilenerek Bulut'u terk etti. Dört ay sonra bir gece kollarında çiçekler, pişman, korunmasız, ağlamaktan rimeli çenesine inmiş, sarhoş haliyle bile çok güzel görünmeyi başararak, yeniden Bulut'un kapısını çalana dek de ayrı kaldılar. Bu ayrılıp barışmalı düzen iki sene kadar böyle devam etti.

Sonunda Güneş, başkasıyla evlenmeye karar verdi. 49 yaşında, yakışıklı bir sincaba benzeyen, olgun ve sakalına

dolgun ünlü bir yazarla. Yaklaşan görkemli düğün öncesi bir tatildelerdi şimdi.

Bulut'u gecenin bir yarısı sarhoş halde kapılarına dayandıran, bu evlilik haberiydi. "Onu anlayamayacak, hırpalayacak. Arthur Miller'dan beter o herif!" dedi.

Sakallıyı Miller yerine koyduğuna göre, Güneş'i de Marilyn Monroe olarak görüyordu demek. Toprak artık tutamadı kendini. "Sana bir şey söylemem lazım," dedi. "Güneş senin sandığın gibi biri değil... Siz bayağı farklı insanlarsınız. Bi' de Güneş... seni aslında hiç sevmedi Bulut," diye bir çırpıda söyleyiverdi.

Bulut insanın kendi kanının tadına baktığı o aydınlanma anlarından birini yaşıyordu. "Haklısın, sen çok doğru bi' şey söyledin... Kabullenmem lazım bunu, gerçek bu. Sevilecek biri de değilim zaten. Sıradan bir adamım nihayetinde." Özyıkımın insanı tenis topu gibi oradan oraya savuran esrikliğine geçmişti.

Toprak kendini şaşırtacak bir şey yaptı, elini tuttu. "Nasıl yanıldığını bilsen... Sen çok sevilecek birisin. Seni seviyorum."

Söylediği anda fark etti ne dediğini, elini adamın elinden çekecek oldu. Bulut müsaade etmedi. Sevecenlikle gözlerine baktı. "Sen çok güzelsin biliyor musun," dedi, "harika bir insansın..." O kadarla kalabilirdi. Ona duyduğu tutkuyu, yıllardır ininde kendi kendini besleyerek semirmiş o delice şeyi görse, Bulut dururdu. Şaşılacak kadar sakin davranmıştı, böylece bozulmamıştı büyü.

Seviştikten sonra Bulut ona sarılıp uyuyakaldı. Sabah kahvaltı hazırladı. Sonra onu kalbinin ortasından bazukayla vurdu. "Biz büyük bir hata yaptık," dedi, "bunu sürdüremeyiz. Bu onu mahveder... Ona söyleme sakın, olur mu?"

Toprak başından beri bildiğini o an anladı. Esas kendisi yapamazdı. Bir mucize olsa da Bulut ona "Hadi gel dünyanın öbür ucuna gidelim!" dese, gidemezdi. Onun kaderi buydu, uysal bir gölge olmak.

Bulut'un, güzelliğine hiç bağışıklık kazanamadığı, parlak kara gözlerine baktı. "Haklısın," dedi. "Güneş asla öğrenmeyecek."

Melis ve Patice bir ağacın dibine kıvrılmış, onları seyrediyordu. Hiçbir şey olmamış gibi, öğle olmuştu.

SES RENGİ

"Ne kadar güzel bir sesiniz var."

Daha önce kimse ona böyle güzel bir şey söylememişti. Hatta hayatında hiç bu kadar güzel bir kızla *konuşmamıştı.* Güzel kızlar görmüştü elbette. Önünden geçmişlerdi, yanında durmuşlardı, yürürken ona çarpmış, otobüste yer verdiğinde yarım ağız gülümsemişlerdi. Kızgın, bıkkın ya da kayıtsız bir ifadeyle "Bi' önüne baksana sen ya!", "Üst kata çıkacaksın, gecikmeli fatura buradan yatmıyor," gibi şeyler söylemişlerdi. O kadar sık olmasa da "Pardon, çok mersi," benzeri sözler de duymuştu.

Bunların hiçbiri gerçek konuşmalar değildi. O kızların sayısız günlük meşgalesi içinde anlık, yapılır yapılmaz unutulan şeylerdi. Öfkeli tepkiler verdiklerinde bile esas sinirlendikleri o değildi. Başka bir şeye bozulmuşlardı da acısını

ondan çıkarmışlardı. Bir suça karışacak olsa eşgalini veremezlerdi, bakmamışlardı. Daha önce karşılaştığı güzel kızların hiçbirinin gözünde o bir insan değildi, günlük hayat dekorunun önemsiz bir parçasıydı.

Kız, tadilatında çalıştığı otelin hemen yanındaki apartmanda oturuyordu. Haftada birkaç kez, evden çıktığında ya da eve dönerken görüyordu onu. Öğrenciydi herhalde, elinde zaman zaman kitap, dosya oluyordu. İki üç haftada bir, yürümek yerine taksi çağırdığı da oluyordu.

Uzun, ince bir kızdı. İlkokul arkadaşı Hayriye'yi hatırlatıyordu bir çalım, ama öyle işvebaz değildi. Hayriye kirpiklerini eğerek bakar, ne söylüyorsa tam tersini kasteder, bütün köy onu seyrediyormuş gibi yürürdü. Bu kızın dünya umurunda değildi. Kulaklıkları bir takıyordu, her şey önünden akıyordu.

Gözleri fettan güzel. O gün nasıl olduysa kızın apartmandan çıktığını fark etmemişti, girişteki bir pervazı boyarken kendi kendine bu türküyü söylüyordu. Hayatının tamamı sevimsiz bir gürültüydü, sesi bastırmak için türkü söylerdi.

"Ne kadar güzel bir sesiniz var."

İrkilerek dönmüştü. Kız sesli düşünmüş de, söylediğini fark eder etmez hafifçe pişman olmuş gibi görünüyordu. Belli ki neşeli bir gününde olan cömert kalpli bir kızdı. Arkadaşlarının çoğu gibi hemen, "İş mi atıyo bu lan şimdi?" diye düşünecek kadar salak değildi o da.

Bir an sesinin çıkmayacağından korktuysa da "Sağ olun. Rahatsızlık vermedim inşallah," demeyi başardı, hemen gözünü kaçırıp işine döndü. Kız, onun bu tepkisinden çok da öküz biri olmadığını hissederek rahatladı, güzel gülümsemesini koyuverdi. Bildiği bütün türkülerden daha güzel o

sesi bir daha duyacağını hiç sanmıyordu. İkinci cümleyle yine içinde bir yere düşük amperli akım verilmiş gibi sarsıldı.

"Daha çok sürecek mi otelin tadilatı? Bir seneyi geçti galiba."

Ne diyeceğini bilemedi bir an. Kız şikâyet eder tarzda değil de, öylesine, merak etmiş gibi sormuştu. Düzgün bir cevap vermek istiyordu ama daha az önce aldığı iltifatı atlatamamıştı. Şu an bu kızla konuşuyor olmak ona o kadar garip geliyordu ki saçmalamaktan korkuyordu.

"Ee, valla... Bize denen... Yani biz... Gelecek ay sonu inşallah..." Taksinin sokağa girmesiyle cümlesini bitirecek cesareti buldu. "Bitecek..."

"Tamam, kolay gelsin."

Kız cömertçe gülümseyerek taksiye bindi. İlk kez bira içtiğinde olduğu gibi, bacaklarına yayılan bir sıcaklıkla sendeleyip apartman duvarına tutunurken şantiyedeki arkadaşlarından hiçbiri o an oralarda olmadığı için şükretti.

KAN BAĞI

"Arzu ya tümüyle unutulur, ya da tümüyle anımsanır. En küçük bir tereddüt olmaksızın."

Marguerite Duras, *Ayrılık Müziği*

Lastiği saçından çıkarıyor, sohbet boyunca elinde evirip çeviriyor. Bir elinden öbürüne geçiriyor. Bazen bileğine indiriyor. Sonra çıkarıp iki parmağı arasında geriyor. Tekrar saçına takıyor, gevşekçe. Saçının bağlı kısmını omzuna atıyor. Kırmızı yumak görmüş kedi gibi bakışlarımı lastikten ayıramıyorum. Lastik sözlerimizin arasını dolduruyor, söylenmeyenlere kadar uzuyor, evren gibi genişledikçe genişliyor.

Çok fazla saçı, çok fazla gözü var. Saçları siyah ve dalgalı, gözleri mavi ve çetrefilli, sözleri kısa ve düz. Tam bir konu değiştirme ustası. Çabuk sıkılıyor. Kahkaha efekti gibi, dakikada bir buluş, bir espri patlatmak gerekiyor. Buluşmalara geç geliyor, finaller de açık uçlu olmuyor. Hep başka bir yere daha randevusu var, süreyle sınırlıyım. Hep yarı açım. Hikâyeyi anlamlı bir bütün haline getirecek araçlardan yoksunum.

Görünmez topu tutmaya çalışan kaleciyim, üstelik top oynamayı bile bilmem ki ben.

Küçükken abim beni mahalleden arkadaşlarıyla top oynadıkları arsaya götürmüştü. Orada öylece dikilirken karnımın ortasına topu yemiştim. Dakika bir gol bir. Acıdan nefesim kesilmişti. Abim beni kucağında eve taşımıştı. Beni hayatın sarp ve dikenli yollarına hazırlamaya çalışıyordu. Her şeyi çabuk öğreniyordum, oyunları öğrenmek konusunda garip bir direncim vardı.

Lastiği saçının ucundan çıkarıp, eline geçiriyor tekrar. Konuşurken dudaklarıma bakmasından hoşlandığımı biliyor. Sohbetimle onu etkilemekten memnunum ama bunu zaten bildiğim için beni güzel bulmasından daha çok hoşlanıyorum. *Komik kızdır Özlem, akıllı kızdır, halden anlar, leb demeden leblebiyi anlar.* İnsanların tanıdığı bu Özlem'den çok sıkıldım. *Özlem'in çubuk kraker gibi kırılgan yanları var, Özlem her şeyi atlatamaz, ne ilgisi var? Özlem bir ağlamaya başlarsa hiç duramayacağından korkuyor. Özlem özlüyor ve özlenmek istiyor.*

Hepimiz en geç yirmilerimizde halimiz tavrımızla soyut bir departmana konuyoruz. Aksi yöndeki tüm çabalarımıza rağmen de çıkamıyoruz oradan. Karizmatik insanlar sevimli, sevimliler karizmatik olmak, komik insanlar daha çok ciddiye alınmak, ciddi insanlar aslında ne kadar muzip olduklarının anlaşılmasını istiyor. Kısalar uzun, uzunlar minyon, bazı esmerler sarışın, bazı sarışınlar esmer, herkes arada bir de kumral olmak istiyor. Kimse, "aslında öyle biri değil". İnsan kendine dağıtılan ele razı gelmeyen hayvan. Bazen iyi bir şey bu, bazen de acı veriyor.

Lastiği bileğinden çıkarıyor; gür, gece siyahı, dalgalı saçlarını bir an önüne döküp kafasını kaldırıyor. Buğday teninde

masmavi gözleriyle bir masal hayvanına benziyor. Nasıl karşılaştık bilmiyorum, bana çarpmış olmalı. Tek mantıklı açıklama bu. Yolumda gidiyordum, bir şey çarptı, zınk diye durdum. O önüme çıktıktan sonra bir daha hiç duramadım. Hareket halindeki bir hatayı durdurmaya çalışmak tehlikelidir.

Miniğim, ah miniğim, kaçman lazımdı, kaldın öyle.

İnsanı zahmetsizce yutabilecek bir masal hayvanı. Bunu gözleriyle bile yapabilir. Saatlerce sohbet ediyoruz, sonra kalkıyor gidiyor. Nereye? Bilmiyorum. "İlişki milişki bana göre değil," demişti ilk buluşmalarımızın birinde, "kapattım ben o defterleri." Kapalı defterin neresinde durduğumu merak ediyorum. Anladığım kadarıyla saatlerce sohbet edebildiği kadınlarla yatmayı tercih etmiyor. Bir kere de "Sen öyle biri değilsin," dedi. "Nasıl biri?" dedim. "O tarz yaşanacak yani... İlişki insanısın."

Kilitlendiğim bu soğuk departmanda uyumaya çalışırken masal hayvanımın geceleri başka yatakları ısıtıyor olabileceği düşüncesi bana acı veriyor. Geçen gece bunları kafamdan uzaklaştırabilmek için tırnağımı elime batırdım. Acı değil, rahatlama oldu hissettiğim. Şaşkınlıkla gördüm kırmızı kanı. Kendi kanımın tadına baktım. Güzel kokuyordu.

Bazen bu duruma isyan ediyorum. Bu tuhaf kaderi değiştirebilirmişim gibi bir his geliyor. Ben bundan fazlasını hak ediyorum ya. İyi biriyim, akıllıyım, güzelim. Masal hayvanım bana dokunmayı reddediyorsa neden başka biriyle olmayayım? Bir-iki ay önce bir gün kendimi iyice gaza getirdim. Giyindim süslendim çıktım. İşyerinden, bana ilgisini epeydir bildiğim Atıl'la buluştum. Gece boyu ne iltifatlar, ne iltifatlar. Restorandan çıkınca "Hadi gel," diye elinden tuttuğumda bile ne kastettiğimin farkında değildi hayranlıktan. Sabah uyan-

dım, beni seyrediyor. Dünyanın en hoş şeyi normalde. Sevdiğin insanda hoşuna giden şeyler sevmediğin birinde asap bozucu bir hal alabiliyor. Yüzünde endişeye benzer bir şey vardı. "Gece uykunda ağladın," dedi, "istemeden üzdüm mü seni?"

"Yok yahu, saçma bir rüya gördüm herhalde, hatırlamıyorum bile," dedim. Erken çıkması gerektiği için içimden şükrettim, beraber kahvaltı yapmamız gerekmiyordu. O gidince, uykuda yarım kalan ağlamamı duşun altında tamamladım. Rüyayı olduğu gibi hatırlıyordum. Kalbimi bedenimle aldatmışım gibi hissediyordum.

Aklımdan o sabahı geçirip irkiliyorum yine. Durup dururken "Isabelle Adjani ne kadar güzel kadın di mi?" diyor. Ne alakamız var şimdi Isabelle Adjani'yle? Bir o eksikti. Benim saçlarım koyu kumral, gözlerim açık kahverengi. Mavi gözlü bir erkeğin mavi gözlü bir kadından hoşlanmasını da hep çok saçma bulmuşumdur. Sözleri kısa, düz ve etkili. Varlığı balık gibi kaygan ve hafif. Parmak arası bıçak saplamaca oynasak bıçağı kesin kendime saplarım ben.

Ona karşı hislerimi dağıtmak için başkasıyla yattığım gece rüyamda onu görmüştüm. Kumsalda oturuyordum, öyle bir anda denizden çıkıp bana gülümsedi. "Miniğim, ah miniğim," dedi, "kaçman lazımdı, kaldın öyle." Nefesim kesildi bu sözlerle.

O sabah duşta ağlarken anlamıştım, kendimi cezalandırıyordum. Bir rahatlama geldi bu keşifle. Kendi kanımı kokladım, güzel geldi. Gülüşleri dışında hiçbir şeyleri benzemiyor. Zihin bazen insana çok garip oyunlar oynuyor.

"Verir misin onu bana?" diyorum. Hemen anlıyor elindeki lastiği istediğimi. Yüzünde bir tereddüt beliriyor, yay kaşları

hafifçe çatılıyor. *Neden.* Veriyor yine de. Lastiği alıp saçıma dolarken gözlerini kaçırıyor. Birden diz kapaklarım acıyor.

Abim sık çıktığı seyahatlerin birinden dönmüştü, bahçe kapısı açılır açılmaz içeri güneşle beraber dolmuştu. Ona doğru koşarken ayağım bir taşa takıldı, yüz üstü kapaklandım yere. Koşup kaldırdı beni. Belden fırfırlı ördek desenli eteğime kan bulaşmıştı. Dizlerim kanamıştı. Beni evin girişindeki merdivene oturttu. *Baticon*lu pamuk getirdi içeriden, dizlerimi özenle temizledi. O kadar acıyor muydu bilmiyorum ama çok ağladım. Bir daha gitsin istemiyordum. Ona doğru koşarken ayağım taşa takılıyordu, karnıma topu o varken yiyordum. Ama onsuz dünya renksiz, oyunsuz, yavan bir yere dönüşüyordu. Dünyada en çok onu seviyordum. En çok beni sevdiğini biliyordum.

Abim elime bir kâğıt tutuşturana kadar ağlamaya devam ettim. Baktım, küçük bir kız resmi çizmiş çabucak. Merdivene oturmuş ağlayan ben. Kaz desenli eteğim, kırmızı tişörtüm, kısa saçlarım. Kırmızı pastelle dizime iki minik yara da atmış. "Bak," dedi, "acı resimdeki Özlem'e geçti. Hadi ağlama artık." Gülümseyip boynuna sarıldım. Beni mutlu etmek aslında çok kolaydır, abim bunu biliyordu. Hep bir yolunu buluyordu. "Tamam mı, üzülmeyeceksin artık gitmeme di mi? Ağlarsan gitmem bak," dedi. "Üzülmeyeceğim, git istediğin zaman," dedim, "nasılsa geri geleceksin."

Bir hafta sonra tekrar gitti ve gelmedi. Çok sevdiği motosikletiyle denize uçtuğu düşünülüyordu. Motosiklet bulundu, abim hiç bulunamadı. Bize bir oyun ettiğini düşündüm yıllarca, bir gün çıkıp gelecekti. Bana, denize uçan motosikletli bir adam resmi çizecekti. Resme bakıp beraber gülecektik. Oyunları çok severdi. Gelmedi.

Kapıda vedalaşıyoruz. Merdivenleri tazı adımlarıyla inerken gülümsüyor. O gülümsediğinde dizleri bereli küçük Özlem tırabzandan boydan boya kayıyor. Abim kapıdan içeri güneşle doluyor. Bütün ayvalar boğazımdan iniveriyor. Bıçaklar artık elime saplanmıyor. Kanım benim gibi kokuyor.

Çıktıktan bir dakika sonra arıyor. "Güzelim saç lastiğimi unutmuşum sende." Sesime önemsemez bir ton vermeye çalışarak, "Önemli miydi?" diyorum. "Evet, biraz önemli... Saklar mısın lütfen, bir dahaki gelişimde alayım," diyor.

Miniğim, ah miniğim, kaçman lazımdı, kaldın öyle. Karnıma topu yediğim gün, kucağında beni eve götürürken abim söylemişti bu sözü. Yatak odamdaki ahşap kutuyu açıyorum. Saç lastiğini abimin çizdiği resmin yanına koyuyorum. Dizleri bereli küçük Özlem, sızı gibi incecik, kahverengi saç lastiği.

İkimizin de sakladığı bir şey var, özlediğimiz biri. Ben, benimkinin dönmeyeceğini biliyorum.

Daktilo ani bir frenle dururken kocasının bedeninde irkilmeden fazla bir şey, neredeyse bir tür kasılma hissederek ellerini hemen omzundan indirdi. Karısının çıplaklığını fark edince adamın şaşkınlığı öfkeye evrildi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Kocası çalışma masasından kalkıp kanepenin şile bezi örtüsünü hışımla çekip alarak alelacele üstüne attı. Songül hele de çıplakken daha önce hiç karşılaşmadığı bu öfke karşısında afalladı. Rutubet ve tütün kokan örtüyü bedenine sarmak yerine kol altından geçirip iki ucundan tuttu.

Sakallar gülümsemeye benzer bir ifadeyle kıpırdandı. Öfkesi tam dinmediyse de tepkisinde bir parça aşırıya kaçmış olabileceğini fark etmişti kocası. "Bahçede işçiler dolanıyor sevgilim, farkında değil misin? Hey Allahım ya..."

Songül'ün yüzü aydınlandı birden, kocasının bu sabah şekerliği nihayet bir anlam kazanmıştı. Örtüyü mini bir straplez elbise haline getirirken, "Çatı katındayız ya, dürbünle mi çalışıyor senin işçiler," diyerek güldü. Seksi olduğunu 14 yaşından beri bildiği bir ifadeyle, "Kıskandın mı yoksa?" diye ekledi. Kocası cevap yerine derin bir nefes alarak *stor*ları indirmeye gitti.

"Çalışmanı böldüm herhalde?"

Ömer daktilodan çıkardığı kağıdı masanın üstündeki diğer kağıtların üstüne koyduktan sonra yanına geldi.

"Sabah enerjim yüksek oluyor. Sabah sekizle dört arası bölünmeden çalışmak çok mühim benim için, yirmi senedir bu düzen böyle, biliyorsun, anlattım sana."

Rutinini açıklamaktan çok, son bir uyarı mahiyetindeydi sözleri. Songül'ün gözlerinden geçen hayal kırıklığını fark edince sakallarda belli belirsiz bir kıpırdanma oldu yine.

Evliliklerinin daha ilk aylarında olsalar da her şeyi baştan bir mantığa, bir düzene oturtmak ihtiyacındaydı kocası. Songül, adamın kitaplarına öteden beri hayrandı ama bir yazarla evlendiğini yeni yeni idrak ediyordu. "Bu kadar erken kalkmam ben de aslında, tatildeyken filan..." dedi. "Daktilo sesi uyandırıyor galiba."

Ömer bu kez ela gözlerinin çevresinde sayısız küçük kırışık oluşturan bir içtenlikle güldü. "Sert basıyorum di mi, alışkanlık işte."

Çıktıkları ilk akşam yemeğinde teknoloji konusunda eski kafalı bir adam olduğunu anlatmıştı. Sosyal medya hesabı yoktu. Yayınevinin hediyesi olan akıllı telefon, çalışma saatleri boyunca kapalı olurdu. Bir paragrafı beğenmediğinde sayfayı toptan yeniden yazması gerekse de daktiloyla çalışmayı sevi-

yordu. Bazen tek bir cümlede hata buluyor, yeni bir kâğıda o cümleyi daktilo ettikten sonra o kısmı kesip diğer sayfadaki cümlenin üstüne yapıştırıyordu. Bilgisayara aktarması için sekreterine verdiği ilk nüsha, bu tashihlerin oluşturduğu küçük kabarıklıklarla olduğundan iki kat kalın görünürdü.

"Her şeyi eski usül seviyorsun sen," derken masanın üstüne oturunca uydurma straplez elbisesi kalçasına kadar sıyrıldı. Duygularını belli etmeyen bir adamdı Ömer, yine de uzanıp bileğinden tutarken onu heyecanlandırdığını hissetmişti.

Songül'ü belinden kavrayarak kucağına aldı, yere bırakırken gözlerine bakıp "Şimdi olmaz," diye fısıldadı. Yeniden daktilosunun başına geçti. Git demek oluyordu bu.

Songül bozulduğunu belli etmemeye çalışarak odadan çıktı. Merdivenlerden sessizce indi. Giyinmek için yatak odasına girecekken yukarıdan yükselen daktilo tıkırtıları asabını bozunca vazgeçip aşağı yöneldi.

Bodrum'daki yazlık, dört katlı, sekiz odalıydı. Yazarın kimseleri sokmadığı çalışma odasındakiler dışında tüm eşyalar eski karısı tarafından seçilmişti. Başka bir kadının seçtiği yatakta yatmak, onun elinin değdiği havluları kullanmak zoruna gidiyordu. Bunu kocasına ilk gün, usturuplu biçimde söylemeye çalışmıştı. "O seçti ama parasını ben ödedim, dert etme," diye kestirip atmıştı adam.

Özellikle kadın okurları hayran bırakan, yüzlerce baskı yapıp 12 dile çevrilen tarihî romanlarıyla şöhret ve servet sahibi olmuştu. İnsan ruhunun en gizli dehlizlerinde dolanma becerisi sıklıkla övülürdü. Çoğu yazardan farklı olarak, kadın karakterlere ait psikolojik betimlemelerde de müthiş başarılıydı. Gerçek hayattaysa pek öyle hassas, romantik bir

adam sayılmazdı. Tuhaf bir maddiyatçılığı vardı, hatta cimriydi biraz.

Ömer'le bir yıl önce bir imza gününde tanışmışlardı. Çocukluğundan beri bütün kitaplarını okumuştu, "En büyük hayranınız benim," diye gülümseyerek kitabı uzatmıştı. Adam gözlerini kaçırmadan beş-on saniye yüzüne bakmış, sonra tek bir cümle yazıp kitabı imzalamıştı. "Beni ilhama inandıran okura, ışıkla, sevgiyle." O kadar heyecanlıydı ki adamın kitabın içine bir de kartını koyduğunu ancak eve vardığında fark edebildi.

Her şey çok hızlı ilerlemişti. Üç akşam yemeği. Ömer boşanmak üzere olduğunu söylemişti. Uzun süredir mutsuz bir evliliği vardı, boşanmanın sorumlusu Songül değildi. Daha sonra Songül'ün işyerini basan eski eşi, tam aksini söylemişti. Songül adama inanmaya gönüllü olmuştu. Çok âşıktı. Eski eş pratik bir kadındı, daha kırkların başındaydı, güzeldi. Olan olmuştu belli ki, ilk öfke ve şaşkınlığı atlattıktan sonra bir skandal haline getirmeden kapatmıştı konuyu. Adamın mal varlığının yarısını almıştı. Yazlık adama kalanlar arasındaydı. Eski havlular dahil.

Kocasının yazlığında upuzun bir balayı fikri Songül'ü başta mutlu etmişti. Babasını üç yaşındayken kaybetmişti. Yıllardır aile dostları bir psikiyatristin sekreterliğini yapan annesi, pek de kolay olmayan şartlarda kızını Edebiyat Fakültesi'ne göndermiş, kılık kıyafetinden de hiç kısmamıştı. Güzel kızının iyi bir evlilik yapmasını her şeyden çok istiyordu, o yapamamıştı. Her sabah telefonla konuşuyorlardı, annesi o kadar mutluydu ki kızın günden güne düşen sesini fark etmiyordu bile.

Buraya gelişlerinin esas sebebini ertesi gün yataktayken duyduğu daktilo tıkırtılarıyla anlamıştı. Kocası kapanıp yeni

romanını yazacaktı, uzun balayı bahaneydi biraz. "Bana ilham veriyorsun," demişti, bu doğruydu. Pek konuşmaları gerekmiyordu. Oralarda olması yetiyordu. Konuşacak ne çok konuları vardı oysa. Edebiyat eğitimi almıştı, adamın bütün romanlarını ezbere biliyordu. Balayının üçüncü gününde Ömer, yazdıkları hakkında konuşmayı pek sevmediğini söyleyerek heyecanının yarısını söndürmüştü.

Ömer'den çok o romanlara ve yıllardır kafasında o romanların yazarı olarak kurguladığı adama âşıktı Songül. Kocası o adam değildi. Bu gerçekle tam olarak yüzleşmek yıllarını alacaktı. Daha yolun başındaydı. Yıllar boyu kendini suçlayacak, adama layık olmadığını düşünerek değersiz hissedecek, kendini kanıtlamaya çalıştıkça batacaktı. Adam hep aynı kalacaktı.

Mutluluk vaadiyle gelen mutsuzluğu tanımak uzun zaman alır. İlk bakışmada kalbe küçük bir tohum atılır. O arsız tohum serpildikçe serpilir. Sonunda ruhu öyle bir ele geçirir ki yürüyerek ana yola ulaşmak akla bile gelmez artık. Kendi ormanının kraliçesi ve mahpusu olduğunu anlaması Songül'ün on yılını alacaktı.

Kahve yapmak için mutfağa girdiğinde irkildi. Genç bir adam, kana kana su içiyordu. Telaşla elindeki mavi fincanı tezgâha koyup yarı çıplak kadından hemen gözlerini kaçırdı. "Çok affedersiniz hanımefendi, ben... çok susamıştım."

"Hayır hayır sorun değil ya..." dedi. "İki dakika bekleyin, üstüme bir şey alıp geleyim, sürahi vereyim size, öbür arkadaşlara da götürürsünüz."

Hızla çıkıp giyindi. İndiğinde genci bir köşede mutfak tezgâhının üstünden aldığı romanı okurken buldu. Kocasının yayımlanmış son romanıydı.

Gülümseyerek, "Sizde kalabilir," dedi. "Çok güzeldir."

Genç, mahcup, "Biliyorum, okudum," dedi. "Şimdi bi' bakayım deyince tekrar kaptırdım kendimi. Çok büyük yazar, hayranım kendisine."

Üniversite son sınıfa geçmişti, yazın babasıyla beraber böyle tadilat işleri yapıp harçlığını çıkarıyordu. Gençle konuşuyor olmak Songül'ü önce bir huzursuz ettiyse de yukarıya kulak kabarttı: Daktilo tıkırtıları kesilmediğine göre sorun yoktu. Gence ısrarla kahve yaptı, oturup kocasının romanı üstüne sohbet ettiler. İki aydır en sevdiği yazarla evliydi. Onun yazdıkları üstüne konuşmayı çok özlemişti.

On yıl sonra, 36 yaşındayken o da başka bir genç kadının işyerini basacaktı. Ömer bu kez tedbirli davranıp sözleşme imzalattığından fena olmayan bir nafaka ve Bodrum'daki dört katlı yazlık Songül'e kalacaktı. Boşandıktan hemen sonra evi, eşyalarıyla birlikte satılığa çıkaracaktı. Havluları da bırakacaktı. Evden aldığı tek şey o gün o gencin kana kana su içtiği, mavi fincan olacaktı.

GERİDE KALAN

Önce Ali gelince şaşırdım, hep geç kalandır o. 16 saatlik aktarmalı uçuş yüzünden bir nevi saç sakal yumağına dönüşmüştü. Ferini asla kaybetmeyen ela gözleriyle yine de yakışıklı görünüyordu. Kapıyı açar açmaz burnuma çarpan ter, tütün, alkol ve pahalı erkek parfümü kokteyliyle sendeledim. Kahverengi deri valizini bir kenara bırakıp beni sıkıca bir kucakladı, doğrudan içeri gitti. Kapının çarpılma sesinden annemin odasına girdiğini anladım. Onun için küçük odayı hazırlamıştım, söyleyemedim. Nereden baksan beş yıldır görmemiştik birbirimizi. Beş yıldır kimse bana sarılmamıştı. Beş dakika kaldım öyle, salonun ortasında.

Sonunda kendimi toplayıp odanın aralık kapısından başımı uzattığımda dehşete kapıldım. Kıyafetleriyle uyuyakalmıştı. Annemin bembeyaz yorganı üstünde kirli postallar...

Beş dakikada odayı erkeksi kokusuyla doldurmuştu. Postalları ayağından dikkatlice çıkardım. Anlayamadığım yabancı bir dilde bir şeyler mırıldandıysa da uyanmadı. Koku çıksın diye camı açarken annemin sesini duyup irkildim. *Şimdiden her şeyi mahvettin, beceriksiz kız.*

Selma'yla kızı Özge akşam yedi civarında geldiler. Selma salona dalar dalmaz kokuyu aldı. "Ooo Ali Bey'imiz bizden önce varmış, hayret." Kendine özgü sarılma(ma) stiliyle havaya iki öpücük kondurduktan sonra Özge'yi hemen banyoya yolladı, elini yüzünü yıkasın diye. Kız buna bozulduysa da belli etmemeye çalıştı. Musluk açıldı kapandı bir, Özge 30 saniyede geri döndü. Annesine inat olsun diye elini yıkamadan çıktığına yemin edebilirdim.

Dört yıldır görmediğim yeğenim geçen ay 19'una basmış olmalıydı. Çuval gibi giysileri, yüzünün yarısını kapatan saçlarıyla bunu gizlemek için özel çaba harcıyorsa da çok güzeldi. Selma'ya çok benziyordu ama kemerli burnunu benden almıştı. Bana da benziyordu! Bunu fark etmek birden derin bir şefkatle doldurdu içimi. Kendime çektim, sarıldım sıkıca. Çenem boynuna denk geliyordu. "Ne kadar büyümüşsün," deyince yarım ağız bir gülümsedi.

Tam yemek hazır olduğunda Ali alarmı kurmuş gibi uyanıp mutfağa daldı. Kucakladığı Özge'nin ayağını yerden kesti, Selma'yı yanağından şap diye öptü. Pire gibi ocağa zıplayıp tencerenin kapağını kaldırdı. Sarmaları art arda ağzına atmaya başladı. "Acıkmışım yav. Katarlıların *snack* menüsü hiç çekilmiyor, salak gibi ekonomide geldim bi' de..."

Selma onu gülümseyerek süzüp, "Hiç değişmemişsin," dedi. Ali, "sen değişmişsin, daha da güzelleşmişsin," diye yanıtladı. Selma bir genç kız kahkahası patlattı: "Yalancı."

Özge'nin yüzündeki ifadede kendi o yaşlardaki halimi görür gibi oldum. Selma büyülü, çiçekli varlığıyla bulunduğu her ortamı avucunun içine alırdı. Onun yanında birden görünmez oluverirdiniz. Yeğenim bu duruma tepki olarak annesi onu gözlerden silmeden önce kendi iradesiyle görünmezliği seçiyordu, topa hiç girmiyordu. Gururluydu. *Aynı ben.*

Anne kız neredeyse hiçbir şey yemediler. Ali her şeyi sildi süpürdü. Bu iştahına rağmen fazladan bir gram yağ yoktu bedeninde. "Günlük sporumu aksatmıyorum," deyip göz kırptı. Selma güldü, "İğrençsin."Özge çapkın dayısının, yatak maceralarını ima ettiğini benden önce anlayıp gülümsedi.

Selma sırf laf olsun diye, "Ee," dedi, "evlenmeyi falan düşünmüyo musun artık, 35'ine geldin." Ali enginara çatalını batırırken, "Yok ya, evlilik nedir..." dedi. Evlilik ancak çocuk yapmanın bir bahanesi olabilirdi, onu da hiç düşünmüyordu. Yeğen sevgisi ona yetiyordu. Selma, yeğenini beş yıldır ilk kez gördüğünü hatırlatınca tehlikeli sulara dalmış bulunduk.

Şu dünyada üç kardeştik, birbirimizi doğru dürüst görmeden yıllar geçiyordu. Annemle babam boşandıklarında babam Selma ve Ali'yi almıştı. Ben annemle kalmıştım. Ali koleji yatılı, üniversiteyi yurt dışında okumuş, yıllarca ülke ülke gezdikten sonra IT uzmanı olarak Tayland'a yerleşmişti. Selma kolejden sonra bir mühendisle evlenmişti. Uzakta değil, Kuzguncuk'ta oturduğu halde Üsküdar'daki kardeşini yıllarca görmemeyi başarıyordu.

"Ama sen de hiç çıkmıyordun ki evden şekerim. Dayanamıyorum işte bu eve ben, anla n'olur... Neyse sık sık görüşürüz bundan sonra..." demesiyle irkildim. Cenazesine bile gelmediği öz annesinden bir tür şehir içi seyahat engeli gibi bahsediyordu.

"Çıkmaz ya, ev kuşu o, kaç kez bilet gönderdim, gelmedi," diye Ali de kendini aklayıverdi. Bir kez adıma rezervasyon yaptırmıştı. Annemin hastalığının en ağır zamanlarıydı. Bırakıp Tayland'a Mayland'a gidemeyeceğimi bal gibi biliyordu.

Dayanamadım artık. "Niye geldiniz ki?" dedim. Özge'nin irkildiğini fark etsem de sürdürmeden edemedim. "Niye şimdi yani? Annemi toprağa vereli üç hafta oldu. Hastanedeyken kaç kere çağırdım sizi. Cenazeye gelirdi bari insan ya! Annemizdi o bizim, annemiz!" Saatlerdir boğazımda duran yumrukla beraber ben de yerimden fırladım, camın önüne gittim. Arkadan fısıldaşmalarını işittim. "Ya ama... / Neyse dur üstüne gitme şimdi hassas..."

"Hassas diyor ya, delireceğim!" diye döndüm hışımla. İçimde ne varsa saydım döktüm. Onlar gitmişti, ben yıllarca hasta annemle kalmıştım. Yalnız annemi değil, beni de terk etmişlerdi. Bunu ben istemiştim, evet. E annemizdi o bizim, yalnız mı kalsaydı! Babam kadar eğlenceli biri değil diye, ömrünü bakımevlerinde, yabancılarla mı geçirseydi?

"Eğlenceli mi? Konu bu mu yani Şeyma?" diye sinirle bir kahkaha patlattı Selma. Siniri bile kahkaha formunda dökülüyordu dünyaya. Özge'yi hızla içeri yolladıktan sonra saydı döktü. "Annem ruh hastasının tekiydi, bal gibi biliyosun bunu... Babam onu bu yüzden terk etti, bizi kurtarmak için. Kaç kere sudan sebeplerle sıraya geçirip dövdü hepimizi... Ali okula gidemedi bi' keresinde bi' hafta, hatırlamıyo musun ya? O günden beri bi' annem yok benim! Sen istedin Şeyma kalmayı, sen kendini kurban ettin..."

Bu kez cam önü sırası Ali'deydi. Tükürür gibi "Sadist ruhlu, hasta karı!" deyip gitti. Ağlamaklı olmuştum, annemin

sesini duydum yine, kulaklarımı tıkadım. *Ölü anana laf ettirdin, hayırsız...*

"Hayır değildi," dedim, "tamam biraz asabiydi ama annemizdi o bizim, annemiz! Babam onu hiç sevmedi. Selma'ya hamile kaldığı için evlenmişler sırf... Rahmetli nenem de ayırırmış çocuklarını, biliyosunuz işte. Hiç sevilmemiş o. Nasıl bilsin ki sevmeyi..."

"Ya yeter abi!" diye döndü, masaya yumruğunu vurdu Ali. "Kırk senedir aynı terane... Stockholm sendromuna tutulmuşsun kızım, haberin yok senin... Hayatın bitti hayatın, o cadıya hizmetçilik etmek için kendini kuruttun! Eli ayağı tutarken hepimizin çocukluğunun içine etti. Sonunda kötürüm düştü, sen yine elinden kurtulamadın... Yeter artık bitti gitti, biz affedemiycez, Allah affetsin onu. Bu evi de satıcaz, sen de yeni bi' hayata başlayacaksın. Bu kadar."

Der demez Selma'yla göz göze geldiler. Selma ufak bir kaş hareketi yaptı. Ali çemkirdi. "Neee? Bi de üç gün bunu mu söylemeye uğraşıcaz! Satıcaz tabii, babamın bu ev... Adamı da o bitirdi, 60 yaşında kalpten gitti dağ gibi adam ya... Yeni iş kuruyorum ben, ayrılıyorum şirketten, desteğe ihtiyacım var. Dört odalı evde n'apıcaksın zaten kukumav kuşu gibi? Kendine minnak, temiz bi'yer alırsın. Çıkarsın bu zindandan, insana benzersin biraz, şu haline bak ya!"

Demek bunun için gelmişlerdi. Tahmin edemediğim için kendimi salak gibi hissediyordum. İnsan bakkal, market ziyaretleri haricinde neredeyse 20 yılını bir evde geçirince gerçeklikle bağlarını epey yitiriyor. Hayatın ne kadar sert ve acımasız olabileceğini unutuyorsun. Dört duvar seni sarıp sarmalıyor. Dışarda hayat akıp gidiyor. İnsanlar akıp giden hayatta kayıp düşmemek için sağlam manevra kabiliyeti ediniyor. Herkes

eninde sonunda kendinden başkasını düşünmez hale geliyor. Senin tek düşünemediğinse kendinsin. Kozasından çıkamamış böcek, sensin.

Annemin odasında ağlarken Özge geldi, yanıma oturdu. Döndüm baktım, cebinden bir tabla çıkarmış, sakince tütün sarıyor. Dehşet içinde, "Ne zaman sigaraya başladın sen? Sağlığa çok zararlı ama güzelim..." deyince beş yaşında bir çocukmuşum gibi şefkatle gülümsedi. "Anneme başka türlü nasıl katlanabilirim sence?"

Sardığı sigarayı bana uzattı. Rüyadaymışım gibi aldım. Özge, bir gözü kapıda, çakmağıyla sigaramı yakarken annemin sesini duydum. *Hep kötü bir çocuktun sen, biliyordum.* Sigaradan öyle derin bir nefes çekmişim ki, öksürükten boğulacak gibi oldum. Yeğenim şefkatle sırtıma dokundu. "Geçecek," dedi, "merak etme, geçecek."

SONBAHARIN İKİ YÜZÜ

Adım Şurup, her şeyi hatırlıyorum. Kasımın ilk günleriydi. Merakın kediyi öldürmediği o şanslı, güzel günlerden biri. Biz kediler kaçacak delik aranırken uslanmaz romantiklere fantezi olsun diye yağmur da yağmıyordu. Yakmayan sonbahar güneşi altında, kuru ve mutluyduk.

Bizi günde iki kez penceresinden besleyen köpekli kadın, evinde balık pişiriyordu o gün. Akşama ziyafet vardı anlaşılan. Gülünce gözleri kısılan, iyi ve cömert biriydi. Köpeği huysuzun teki olmasa beni evine alabileceğini okuyordum bakışlarından. Aramızda o bağ vardı, bilirsiniz. Neko ve Muhittin'e de iyi davransa da benim yerim ayrıydı.

Tombul bir tekir olan Neko ve istese beni patisinin kenarıyla yere serebilecek iri cüsseli sarman Muhittin, bu duruma bozulmuş görünmezlerdi. Gruptaki tek dişi olduğumdan

sanırım, nazik koruyucu annemiz gibi sokaktan geçenlerin de ilgisini mıknatıs gibi üstüme çekmem bir tatsızlığa neden olmuyordu. İkisi de kazma görünümlerinin ardında altın birer kalp taşıyan, ruhen beyefendi kedilerdi. Severlerdi beni.

Muhittin biraz daha çok severdi. O ununu elemiş, eleğini asmış, ağır kedi tavırlarına rağmen bana özel bir ilgisinin olduğunu seziyordum hep. Neko ve ben daha altı-yedi aylıkken veterinere götürülüp kısırlaştırılmıştık. Gruba sonradan katılan Muhittin'se, yakayı sıyırmıştı bu hayırsever işlemden. Başlarda epey peşimde dolandıysa da işi asla tacize vardırmamış, gerçeği kabullenmek zorunda kalmıştı. Benden ona yar olmazdı, vuslatsızlığa mahkûm bir aşktı onunki. Sıcakkanlı ve flörtöz karakterim avutuyordu onu. Nihayete varmayan cilveleşmelerin de kendine göre bir güzelliğinin olduğunu keşfetmişti belki benimle.

Dünyadaki bütün aşk şiirlerini insanlar yazdı ama aslında çok azı sevmeyi gerçekten bilir, aklınızda bulunsun. Güzel cümleler kurabilmeleri iyi bir sevgili oldukları anlamına gelmez. Biri size içinizi eritecek bakışlar atıyorsa bir ara meşrubat kutusuna da öyle bakıp bakmadığını kontrol edin. Sadece söylüyorum.

Muhittin bir keresinde romantik bir kasap önü ziyafetinin üstüne duygusallaşmış, "Biliyor musun," demişti, "hayatımdan çok dişi kedi geldi geçti ama ben aşkı senden öğrendim Şurup." Her zamanki gibi işi şakaya vurmuş, geçiştirmiştim.

Kısır da olsam aşkı tatmıştım ben de, sadece ona âşık değildim ama bunu söylemenin ne faydası vardı ki? İstemeden utandırmıştım onu. Ertesi tüm günü sahildeki kayalıklarda geçirmesinin sebebi mahcubiyetiydi. Kısa sürede her şey normale dönmüştü. Bir sokak kedisiyseniz ne kadar normale dönebilirse, o kadar tabii.

Neko ve Muhittin'in incitmeyen dostlukları beni azgınlık dönemindeki kötü kedilerden koruyordu. Korunmaya ihtiyacımın olmadığını söylesem de bu sevecen tavırları hoşuma gidiyordu. İnsanlardan korunmaya ise hiçbirimizin gücü tam yetmiyordu.

İnsanlar ve sebatsız sevgileri, boylarından büyük hırsları, devasa egoları, daimi tatminsizlikleri, mutsuzlukları... Sırf şu sokağın şu köşesinde durarak insan ruhu konusunda iki yılda doktoramı verebilirdim ama maalesef deneyimim bununla sınırlı değil.

Bir yaşıma kadar ev kedisiydim ben. Üç aylıkken apartmanın bahçesinden alınıp dokuz ay boyunca sevilmiş, taranmış, beslenmiş, aşıları yapılmış, düzenli olarak fotoğrafları çekilip abuk subuk resim altı yazılarla sosyal medyada paylaşılmış bir kedi.

Ufak çaplı bir fan kitlem bile vardı galiba. Bir keresinde pencere önünde otururken sokaktan geçen bir kız beni fotoğraflarımdan tanımış, şaşkın çığlıklarıyla tüylerimi diken diken etmişti. Tüm bu sevgi selinin sonunda soğuk bir kasım günü sokağın bu köşesine atılmıştım. Hiçbir sebep yoktu bunun için, gerçekten.

Evden atıldığım gün de en az önceki dokuz ay boyunca olduğum kadar sevimli ve iyi huyluydum. Sahibimi ısırmış ya da tırmalamış değildim, o hiç sevmediğim plastik su kabını bile bir kez olsun devirmemiştim. Evimi seviyordum. Geçinip gidiyorduk işte ne güzel, sonra birden dünya tepetaklak olmuştu.

"Taşınıyorum Şurup," demişti, "önümüzdeki ay evleneceğiz. Nişanlım pek kedi tipi bir kız değil, dil döktüm ama ikna edemedim, anla n'olur."

Nişanlısı anlayışlı birine benziyordu oysa. Arada bana ödül maması verdiği bile oluyordu. Bu işte bir tuhaflık vardı. Belki benden sıkılmıştı da nişanlısını bahane ediyordu. Aklına koyduğunu anında yapan ve suçluluk duygusu nedir pek bilmeyen bir adamdı. Beni sevdiği sürece onun bu deli dolu halleri hoşuma gidiyordu. Beni kimse uyarmamıştı, imkân olsa nişanlısını uyarmak istedim. "Dikkat et," derdim, "insanlar seni sevmekten birden vazgeçip bunu sana haber etmeyi unutabiliyorlar."

O günden sonra insanlara asla tam anlamıyla güvenemedim.

İyi biri olan koruyucu annemin bile günahını alıyordum içimden. "Böyle uzaktan seviyor ama evinde olsam o uyuz iti yüzünden kaçıncı gün tekmeyi koyar kıçıma acaba?" diye düşünmeden edemiyordum. Tüm köpeklerle sorunum olduğundan değil, çok iyilerini tanıdım, türcü biri değilim ben. O hakikaten uyuz bir tipti. Bütün kariyerini yaltaklanma üstüne kurmuş, biz sokaktaki garibanlara da anasının sevgi kırıntılarından nasipleniyoruz diye diş bileyen sinsi, işbirlikçi muhbirin tekiydi. Türümüzün nankörlüğü önyargısından yararlanarak bizi sokaktan attırmak için kaç kez patisiyle çaktırmadan su kabımızı devirmişti.

O köpeğe kesinlikle güvenmiyordum ve koruyucu annem dahil insanlara da güvenemiyordum artık. Belki abartıyordum ama kalbim kırılmıştı işte bir kere. İncinmiş bir patiyi yalaya yalaya iyileştirebilirsiniz. Hasar görmüş bir kalbi onarmak çok daha zordur. Japonlar bile bu konuda işe yarar bir sanat geliştiremedi.

Rahat ev ortamını özlesem de kırgınlığım özleme galebe çalıyordu, "Ne Şam'ın şekeri ne Arabın yüzü" diyordum. Daha sonra sokağımızın Rus kedisi Çernişevski'den, bunun ayrımcı bir atasözü olduğunu öğrenecektim. Ona bu garip

ismi koyan eski sahibi, solcu bir sosyoloji doçentiydi. Çernişevski bu nedenle lüzumundan fazla bilgili, sokağa atılmış orta yaşlı bir kedi için belki bir parça da kibirliydi.

Kedi her şeye alışıyor... İkinci yılın sonunda artık sokak hayatını epeyce seviyordum. Dostlarım, hobilerim, popomu sığdıracak bir köşem, iki sokak ötede gün batımlarını izleyip kuş ve kirpi kovalayabileceğim bir manzara noktam bile vardı, daha ne olsun.

Yağmurun yağmadığı, güneşin de kavurmadığı o güzel sonbahar gününde kötü bir şey oldu. Önce kahkahasını işittim. Defalarca bana da böyle gülmüştü, nerede duysam hatırlardım. Daha şaşkınlığı atlatamadan, önümden nişanlısıyla (artık karısı olmalıydı) geçtiler. Kadının kucağındaki sepette üç-dört aylık, şaşkın British'i görmemle, eski sahibimle göz göze gelmem bir oldu.

"Dünyanın en güzel şeyi değil mi bu ya..." diyordu eşine. Yeni kediyi kastediyordu. *Babam* beni tanımamıştı. Öylece geçip gittiler önümden.

Muhittin, "N'oldu?" diye sordu, bakışımdan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Yok bi' şey," dedim, "ben bir yürüyüp geleceğim."

"Tamam, akşama balık var, geç kalma."

"Dünyanın en güzel şeyi değil mi bu ya..." Beni eve aldığı ilk günlerde, aynı şeyi benim için de söylemişti.

İnsanlar çok güzel yalanlar söyleyebiliyor. Gün batımları gerçekten güzel oluyor.

TOLGA'YLA ÜÇÜNCÜ YEMEĞİMİZİ YEDİĞİMİZ YER

Kırmızı *stiletto*lu sütun gibi bir çift bacak apartman kapısından dışarı adım attı. Ardından *sürtük*, şuh bir kahkaha efekti eşliğinde arz-ı endam eyledi. Bugün de, onları gözetlediğim önceki 42 günde olduğu gibi, çok güzel görünüyor. Bej rengi bir yağmurluk giymiş, omuzlarına dökülen bukleleri sanki anadan doğma şelale. Kızın her haline, aşırı özenilmiş bir doğallık hakim. Ama ben saçının da ruhunun da asıl rengini biliyorum, çünkü araştırdım, lise yıllığına kadar belgelenebilir tüm geçmişi elimde. Ezik çalı süpürgesinin sarışın bir vampa dönüşüp birinin kocasını elinden alacağını lise yıllarında kimse tahmin edememiş görünüşe göre.

Kızın güzelliğini birkaç saniye boyunca yalnız sergilemesine müsaade ettikten sonra, kocam da apartmandan çıktı. Şu an bu kızla *bizim evimizde* dolu dizgin, libidoya kuvvet bir aşk yaşasa da o hâlâ benim kocam. Yaklaşan duruşmamıza kadar onu geri alabilmeyi umuyorum. Bunu nasıl yapacağıma dair bir fikrim yok. *Ama yapacağım.*

Kız kocamın pardesüsünün yakasını düzeltirken kocam eğilip sürtüğü boynundan öptü. Kocam ve sürtük kelimelerini çok tekrarladığımın farkındayım. Acı direkt çeneye vuruyor, ne yaparsın. Yapış yapış, iğrenç, liseli bir aşk içindeler. Kocam bazı sabahlar ondan önce uyanıp kahvaltı hazırlıyor. Evliliğimizin ilk aylarında bana da aynısını yapardı. Şahane anıların gün gelip şahane acılara dönüşebileceğini kestiremiyor insan.

Zihnimden bu görüntüyü kovmaya çalışırken pencereyi öyle hırsla kapatmışım ki bileğim acıyor. Kapı çalıyor. Bir an "Geldi, bana döndü!" diye heyecanlanıyorum çünkü böyle de gerizekâlıyım. Adamın aşk yuvalarının karşısındaki apartmanda bir daire kiraladığımdan haberi bile yok. Olsa da kafayı yediğimi düşünür, iyice soğur benden.

Tolga hiç sevmez böyle takıntılı hareketleri. *Onun kadını* kelebek gibi, su gibi, tüy gibi, toz bezi gibi hafif olmalıdır. Gereğinde sevilmek, sevişilmek, pohpohlamak ya da eşlik etmek için hazır bulunmalı, o kabuğuna çekilmek istediğinde de bir hokus pokusla kendini yok etmelidir. Ortalık her zaman derli toplu olmalıdır sonra. Aslen hiç de o kadar düzenli bir tip olmamama, imkân olsa sekiz odaya yayılacak potansiyelime ve günün her saniyesini onunla paylaşma isteğime rağmen uzun zaman bunları yaptım *çünkü onu seviyordum.* Beraber olduğum ilk adam oydu; normali de bu zannediyordum. *O böyle istiyordu.*

Gözlediğim kadarıyla bu kıza karşı çok daha toleranslı olduğuna göre şimdi başka şeyler istiyor olmalı.

31 yaşındayım. Sosyoloji eğitimi görmüş bir işsiz olarak kocamla dört sene beraber yaşadığımız evin tam karşısındaki binada bir daire tutmuş, günde nerden baksan sekiz-on saat kocamla sevgilisini dikizliyorum. Bu cin fikri o ilk şokun etkisiyle serseme döndüğüm günlerde, gözümün önünde bir şey aksın, boş boş bakmayayım diye izlediğim filmlerin birinden aldım.

Babamın bana 16. doğum günü armağanının çok faydasını gördüm bu süreçte. Adamcağız kim bilir ne hayallerle almıştı bana o teleskobu. O zamanlar Tolga'yla daha tanışmamıştım ve dünyayı bırak gökte olup bitenlerle bile ilgileniyordum.

Annem her şey güllük gülistanlıkken bile birlikte yaşanması kolay biri değildir. Olayı öğrendiğinde aynen şu cümleyi kurdu: "Bir şey yapacaktın, tek bir şey. Kocanı elinde tutacaktın!" Bu Hollywood repliğinden sonra da gözlerini Filiz Akın zarafetiyle devirdi. Böyle bir kadındır işte, zarafetle zalimliğin müthiş bileşimi.

31 yaşında iki bavulla ortada kalmışken yapılacak en akıllıca şey Cihangir'de 1+1 daireye her ay dünyanın parasını bayılmak değildi ama bunu yapmamak da elimde değildi. Kocamın en azından evi bana bırakıp çekip gitme centilmenliğini göstermesini beklerdiniz, değil mi? Mecbur kalsa belki yapardı da onu *kendi evimde, kendi yatağımda* sevgilisiyle bastıktan sonra evi öyle havalı bir terk edişim oldu ki ekmeğine yağ sürüldü. Böylelikle *yeni kadın* hazır eve, hazır kocaya konmuş oldu. Kavanoz kapağı gibi, ben yordum, o açtı. Tam ne zaman "benden boşanamazsın, seni sürüm sürüm süründüreceğim" noktasına geldiğimiyse cidden hatırlamıyorum.

Duruşma günü yaklaşıyor ve sevgilisinin de katkılarıyla Tolga'nın beni hayatından kazıma girişimleri sürüyor. Son olarak babamın hediyesi olan sallanan sandalyemi kapının önüne koydular geçen gün. El ayak çekilince kapıcıya görünmeden gidip dairenin önünden aldım. Şimdi penceremin önünde duruyor, genelde orada oturuyorum.

Eşyaların bulundukları mekâna göre anlam, hatta biçim değiştirdikleri dikkatinizi çekti mi? Bu koltuk Tolga'yla yaşadığımız evde hiç sırıtmıyordu. Bu evin küçücük salonunda ise uğursuz bir şey gibi duruyor. Sandalyede otururken Feryal'in çığlığıyla irkiliyorum. Salonun ortasında dikiliyor. "Kapı açık yahu kızım!" Bugünlerde güvenlik en az umurumda olan şey. Dalgın, tedbirsiz ve pervasızım.

"E sarılmayacak mısın bana? Özledik herhalde, serseri!" diyor. Sarılırken ben de onu çok özlediğimi fark ediyorum. Her zamanki gibi çok iyi görünüyor. Beni süzerken dayanamıyor artık, "Yavrucum, kendine ne yapmışsın sen böyle!" diyor.

Dönüp karşıdaki boy aynasına bakıyorum. Az eşyalı evin deli saçması dizaynı içinde çerçevesiz koca aynayı salonun orta yerinde duvara dayamışım. Eskiden olsa, aynanın bu konumuyla, kendimi seyretmekten yaşamaya konsantre olamazdım, şimdi göz ucuyla baktığım yok. Feryal'in gözünden kendime bakıyorum. Karşımdaki tam bir deli kadın. Normalde bana capcanlı bir görünüm veren parlak, dalgalı saçlarım kırıklar içinde, darmadağın. Doğru dürüst uyumadığım için gözümün altında mosmor halkalar var. Kendimin parodisiyim. Kötü günündeki bir pandaya benziyorum.

Feryal, kapıldığım sürüncemeyi fırsat bilip beni kolumdan tuttuğu gibi banyoya sürüklüyor. "Allah aşkına elini yüzünü bi' yıka, düzgün bi' şey giyin de dışarı çıkalım!"

Birinin ipleri eline alması bana Tolga'yı hatırlatıyor, içimde yersiz bir ferahlık hissiyle banyoya giriyorum. Tozlu tarağı suya tuttuktan sonra saçlarımı tarayıp valizin dibinde bulduğum bir saç bandıyla at kuyruğu yapıyorum. Göz altlarıma iki kat kapatıcı sürüyorum.

Feryal'i salonda hummalı bir faaliyet içinde buluyorum çıkınca. Camları ardına kadar açmış, battal boy bir çöp poşetine (çantasında getirmiş olabilir), eline geçen çer çöpü tıkıştırıyor. Yüzünde bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan kahramanın kaygılı ciddiyeti var. Üstümü de değiştirdim, bence artık epeyce insana benzedim. Çıkıyoruz.

Restoranda siparişleri verdikten sonra Feryal "Hadi anlat bakalım," diyor.

Kocamı *kendi yatağımızda* başka bir kadınla basıp evi iki bavulla terk edeli 102 gün oldu. Annemlerde 18 gün kaldıktan sonra sıvışıp bir otel odasına taşındım. Cebimdeki son parayla evimin karşısındaki o daireyi tuttum. Bu arada Tolga hesabıma 10.000 TL yatıracak yüce gönüllüğü de göstermiş. Şimdi düşününce, *kan parası.* Cinayete kurban giden aşkımız için ufak bir meblağ. Ortalardan kaybolmuşum, beni merak ediyormuş, arabayı değiştirdiği için şu an daha fazlasına maalesef müsait değilmiş.

Cevap yazmasam da bir sevince kapılmadan edemedim. Dikizleyebildiğim kadarıyla kız birkaç gündür eve gelmiyordu. Tolga da baksana hâlâ beni düşünüyordu. Gerçi yazdıklarında evliliğimizi sürdürmek istediğine, beni hâlâ sevdiğine dair bir işaret yoktu ama böyle şeyleri söylemek erkekler için kolay değil, di mi? İçimde böyle saçma salak bir umut

yeşerterek geçirdiğim ikinci günün gecesinde *benim evimde, benim yatağımda* olayını bile unutmaya hazır kıvama gelmiştim. O durum abartılıyordu. Sonuçta en azından oturup bir kere doğru düzgün konuşmalıydık, ben de çok fevri davranmıştım.

Bu düşünceler içinde kendimi evimizin önünde buldum. İçerden birtakım telaşlı sesler geldikten sonra kapı açıldı. Tolga'nın üzerinde bornozu vardı, şaşkın ve mahcuptu. Geride duran bir *Burberry* valiz ilişti bir an gözüme. *Tatildeymiş, dönmüş.* Bütün iyicil duygularım iç organlarımı yakan sıvı bir alev şeklinde boğazımdan aşağıya süzüldü. "O orospu burda di mi?" Tolga "Ne alakası var, sakin ol. Bekle iki dakika, çıkıp bi' şeyler yiyip konuşalım Burçak," dedi. "Bu ev şu an sana iyi gelmez, zaten sinirlerin bozuk..."

Umut bazen o kadar zalim bir şey ki. Bekledim. Alelacele giyinip yüzünde Mr. Incredible gülümsemesiyle çıktı. İki sokak öteye park ettiği arabasına varana dek de çene ishaline tutulmuş gibi konuştu, aylardır susan adam.

Üzgündü, çok üzgündü. Bizim evliliğimiz böyle bir sonu hak etmiyordu. Ama zaten uzun zaman önce her şey bitmişti değil mi? Ben belki kendime birtakım meşgaleler bulsam, ne bileyim bir işe falan girmiş olsam her şey farklı olabilirdi. Bütün gün evde oturmak beni depresifleştiriyordu. Fazla açıksözlü bir tiptim, oturup bir şeyleri sakince konuşamıyorduk. Ya kedi gibi uysal ya da bam telime basıldığında kaplan gibi yırtıcı oluyordum. Tüm bunlar önce hoşuna gitmişti, beni gerçekten seviyordu, sevmişti. Ama bir süre sonra sıkılmaya, boğulmaya başlamıştı...

"Ben 35 yaş krizi geçiriyorum, yumurtamdan çıktım karımı beğenmiyorum"un Tolgacası bir sürü şey söyledi. Ha ayrı-

ca olayın başlamasında kızın hiç kabahati yokmuş. O neşeli, hafif halleriyle o Tolga'ya iyi gelmiş, karşı koyamamış. *Benden sonra.* Bana kızı niye övüyorsa? "Ay canım, seni yanlış değerlendirmişim, buyur kocam senindir," deyip alnından mı öpeceğim, ne yapacağım?

Orospu Tolga. Sürtük Tolga. Kendisiyle yüzleşmektense en kritik anda bile iyi adam olarak kalabilmek için suçu benim üstüme yıkan Tolga. Esas kızmam gerekenin tanımadığım bir kadın değil kocam olduğunu biliyordum içten içe başından beri. Canım yansa da onu hâlâ sevdiğim için başkasını suçlamak kolay geliyordu.

"Evdeydi di mi, ben geldiğimde sevişiyordunuz? O yüzden bu kadar hevesle açıklıyorsun..." dedim.

"Ya ne alaka, ayrıca ne fark eder, biz artık senle..." demeye kalmadan montumun cebinden çıkardığım zarfı yüzüne fırlattım. O sabah bankadan çekmiştim yatırdığı parayı. "Tolga senin Allah belanı versin. Başıma gelmiş en kötü şeysin sen!" dedim, hızla uzaklaştım yanından. Haftalardır sergileyebildiğim en onurlu hareketti, iyi geldi.

Bitirdiğimde Feryal "Ee, dedi, başına gelen en kötü şeyse bu adamı hâlâ niye istiyorsun peki?"

Aklımdan ilk geçeni söyledim. "Bilmiyorum, doğru düzgün terk edebilmek için herhalde."

Dakikalarca güldük. Feryal elimi tuttu. "Üzülme canım, geçecek. Sen Tolga'dan da, bu yaşadıklarından da çok daha iyisini hak ediyorsun," dedi.

"Geçecek tabii, her şey geçiyor," dedim. "Atmosfer filan duygusallaştırdı galiba bi' an. Burası Tolga'yla üçüncü yemeğimizi yediğimiz yer de..."

Gelecekte Biten Hikâyeler

"Tarih daha çok, çoğu ne zafer kazanmış, ne de yenilgiye uğramış olan, hayatta kalanların anılarıdır."

Julian Barnes, *Bir Son Duygusu*

AŞK

"Senin kalbini alacaklar, yerine manasız bir makine koyacaklar," dedi. "Korkularının kaypak kulakçıklarına küskün karanfiller koyacaklar."

Cüzdanımdan çıkardığım 40 lirayı önündeki teneke kutuya atarken sesime yalandan bir umursama tonu bile vermeye çalışmadan, "Hadi bakalım, göreceğiz," dedim.

"Sana bir şans verilecek," dedi. "Bu gece biri gelecek. Gelip yanağına elini koyacak. Kırmızı kuş da onunla gelecek. Omzuna konup seni uzun uykundan uyandıracak. Kalbine ateş yürüyecek. Sonra Eberahin'in sesini duyacaksın. O zaman işte, sakın kıvırma. Asla yalan söyleme!"

Ne ne ne? Ebe...min neyini duyacaktım? Yıl olmuş 2048, hâlâ kör dilenci, hâlâ kehanet. Sıkılmaya başlıyordum.

"Eberahin'i insan insana anlatamaz," dedi. "Duyunca anlayacaksın."

"E ama bir ipucu ver bari," dedim, önündeki pis teneke kutuyu, yaptığım cömert bağışın verdiği özgüvenle ayak ucuyla ona doğru ittirirken. Palavraysa bundan iyisini hak ediyordum.

Görmüyorsa da, tenekenin tok sesinden imamı anlamıştı. "Eberahin senin ananın rahminden çıkışından şu âna kadar hissettiğin, öğrendiğin bütün korkuların toplamının sesidir," dedi. "Ödün bokuna karışacak, hazırlıklı ol."

Ensemde birden pis bir ürperti hissettim. Toparlanarak iri bir kahkaha savurdum. Eberahin'miş! Yok ebenin hanı... Gitmeye davrandım. Can havliyle öne atılıp beni ceketimin kolundan yakalama denemesinde bulundu. Kör olması acayip lehineydi o an. Mevsim sonu indiriminden 7959 liraya aldığım %66 yün, %22 keten, %12 ipek, kelebek yaka, çift yırtmaçlı bej ceketimin koluna pis elleriyle yapışmayı becerseydi, sakinliğimi koruyabileceğime emin değildim.

Boşa düşen elini yalvarırcasına uzatıp, "Sakın," dedi, "Eberahin'in sesini duyduktan sonra sakın yalan söyleme. Yoksa kalbini kaybedersin... Her şeyi kaybedersin!" Cevap vermeye gerek görmeden yürüdüm gittim. Köşeyi dönmeden kör dilenciyi unutmuştum bile.

Gece fena başlamadı. Pinti ortağım kesenin ağzını açmıştı anlaşılan. İsveçli yatırımcılarla yiyeceğimiz yemek için, son ayların en popüler restoranında yer bulmayı başarmıştı.

Restoranın neden o kadar rağbet gördüğünü başta anlayamadım. İnsana yemyeşil bir sıvının içinde yüzdüğü hissini verecek denli takıntılı bir yeşil tercihinin en ufak detaylara değin dekora hakim olduğu, sıkıcı bir mekândı. Prizler,

kapı kulpları, bin yıl öncesine ait caz parçalarını gösterişçi bir adanmışlıkla çalan caz piyanistinin gözleri hatta bir karış etekleriyle ortalarda dolanan Taylandlı garson kızların iç çamaşırları bile yeşildi.

18'ine dün girmiş gibi görünen garson kız, göğüs hizasında tuttuğu eğilimölçer tablet ve pırıl pırıl gülümsemesiyle geldi. Kollarındaki saatin markasından yaydıkları duygusal titreşimlere değin karmaşık bir dizi veriyi bir dakika içinde yorumlayarak, müşterilere en çok hoşlarına gidebilecek menüleri önerme amacıyla geliştirilen bu alet son zamanlarda çok modaydı. İnsanların tercihleri doğru tahmin edildiğinde sevinmeleri, umulmadık sonuçlar çıktığındaysa kendilerinden bile gizledikleri sürprizli yanlarının olabileceği hissine kapılarak daha çok sevinmeleri esasında çalışan bu uyduruk aplikasyonlara hiç ısınamamıştım. Garson kızın köz patlıcan yatağında beşamel soslu istiridye mantarı önerisini reddedip iyi pişmiş biftek istedim.

Kerli ferli iki İsveçli konuğumuzun kızın ördek yeşili şifon gömleğinden görünen küçük memelerine attıkları kaçamak bakışlardaki aç pırıltıları fark ettim birden. Restoranın gizemini de çözmüş oldum böylece. Taylandlı kız imgesinin dünyanın her yerinden bazı erkeklerde uyandırdığı pedofiliye ramak hazlar...

Geceyi kuş yutmuş kedi ifadesiyle geçirmekte kararlı ortağımın sevimsiz suratına eğildim. "Bunlara gerek var mıydı abi," dedim, "işimizi yapsak olmuyor mu, pezevenk miyiz biz?"

"Abi abartsaydın... Soğuk memleket, bırak azcık içi ısınsın gariplerin..." dedi. Son düzenlemelerle Taylandlı garson çalıştırma ruhsatı almak çok zorlaşmıştı. Burda yer bulmak

için göbeği çatlamıştı. Aylardır peşinde koştuğumuz sözleşme öncesi son adımdı bu yemek, adamları mutlu etmeliydik.

Bunalmış, hatta tiksinmiştim. Günün sonunda birinin içine girebilme fantezisiyle kızı yaşında garsonlardan gözünü alamayan yatırımcılardan da, aylardır yürüttüğüm projenin önüne geçmiş gibi görünen bu alıkça başarısıyla böbürlenen buldumcuk ortağımdan da... Bu işte en masumun o olduğunu bildiğim halde ekmek peşinde iyimserliğini hiç yitirmeyen Taylandlı güleç garson kızdan da ruhum sıkılmıştı. Lavaboya gitme bahanesiyle izin isteyip terasa çıktım.

Rüzgârlı bir geceydi. Puromu yakmaya çalışırken ensemde bir ürperti hissederek arkama döndüm.

Boyun bitiminden saçlarına tüm başını kaplayan küt siyah peruklu maskeden kurtulurken beni hemen fark etmedi. Sıkı sıkıya kafasına yapıştırarak ense hizasında küçük bir topuz yaptığı kestane rengi saçlarını çözüp savurdu. Uzun süre havasız kalmış biri gibi derin bir nefes alırken göz göze geldik. Ördek yeşili gömleğinden görünen memelerinden tanımıştım, içerideki garson kızdı bu.

Gerçekte 30'lu yaşlarda görünüyordu. Bal rengi gözleri çekik olmadığı gibi bazı yüzlere çok yakışan, şefkat uyandıran bir iniklikteydi. Yüzüne zarif bir itiraz niteliği kazandıran kemerli burnu, ince dudaklarıyla tuhaf bir çekiciliğe sahipti. Tanıdığım kimseye benzemiyordu ve benden daha Taylandlı da değildi. Maskesini korkuyla kafasına geri geçirmeye çalışırken "Yapma..." dedim, "kal lütfen biraz böyle..." Kimseye söylemeyecektim.

Puromu yakarken, "Anlat," dedim, anlattı. Huzursuz olduğunda kan rengi birer çizgiye dönüşen ince dudakları gibi, minyon yapısına tezat kalınlıktaki sesi de ona çok yakışıyor-

du. Bunca aykırı malzeme nasıl olmuşsa etkileyici bir ahenkle bir araya gelmişti. Güzel miydi bilmiyorum. İnsanda nadir bir kuş türünü kafese kapatma arzusu kadar kaçınılmaz bir dokunma isteği uyandırdığı kesindi.

On dakikalık sohbette aşağı yukarı bütün hikâyesini öğrendim. Buraya 30 yıl önce göçen Suriyeli bir ailenin kızıydı. 30 yılda toplumun küçücük bir kesimi dışında kimse ve bu arada kesinlikle göçmenler için işler hiç de yolunda gitmemişti. Bu iş onun büyük şansıydı. Son düzenlemelerle Tayland'dan garson transferi iyice zorlaştığından bu dahice yöntem iyi saklanan bir sır olarak gece kulüpleri ve restoranlar arasında hızla yayılmaktaydı. Minyon yapısının da yardımıyla zorlanmıyordu bu işte, kazancı da fena değildi.

Konuşurken birden terasın giriş tarafından gelen ayak sesleri duyduk. Maskesini şaşılacak bir hızla kafasına geçirip tüm Taylandlılığıyla kaçacakken kolundan tuttum, "Seni tekrar görmem lazım," dedim.

Kısa bir tereddütten sonra önlüğünün cebinden çıkardığı anahtarı elime tutuşturdu. "Kaldığım ev tam karşıdaki sarı binada. Kimseye görünme girerken... Orda bekle beni," dedikten sonra duman gibi geceye karıştı gitti.

Restoranın spesiyal erik rakısını içmekten ve sahte Taylandlı garson memesi görmekten mayışmış İsveçlilerle gece kulübü keyfini ortağıma bırakarak yemekten sonra onlardan ayrıldım. Biraz dolandıktan sonra etrafı kolaçan ederek tarif ettiği binaya girdim. Anahtarın üstündeki daire numarasından, yerin iki kat dibindeki bir oda ve tuvaletten ibaret evini buldum. Kendimi ayakkabılarımla falan öylece yatağa bıraktığım anda uyuyakalmışım.

Rüyamda uçsuz bucaksız vadilerde koşturan beyaz atlar gördüm. Yanağımda bir ısı kaynağı hissederek gözlerimi açtığımda karşımdaydı.

36 yaşındaydım. 62 kadınla yatmıştım. Hiç âşık olmamıştım.

Son düzenlemelerle aşk iyice zor ve zahmetli bir hal aldığından, uzun zamandır kimse de âşık olmuyordu zaten. Aile kurma işi aşktan etkili bir yöntemle ayrılalı herkes rahat etmişti. Tematik seks barlarda dilediğiniz tarzda bir kadın ya da erkekle tanışabiliyordunuz. İlle aşk diyorsanız da parayı bastırıp 15 günlük aşk turlarına katılabiliyordunuz. Hikâyeyi ana hatlarıyla belirleme şansınız bile vardı bu turlarda. Prodüksiyonu ne denli iyi olursa olsun sahteliğiyle içimi kaldıran bu tur işlerine girmiyordum ben. Basit, dürüst, tek, bilemedin birkaç gecelik yatak maceraları yetiyordu. Ona rastlayana dek yetmişti en azından.

Bal rengi gözlerinin tarifsiz güzelliğiyle bana bakarken, kalbimin olduğunu hatırladığım yerde şiddetli bir sancı hissettim. Aynı anda omzuma nereden çıktığını anlamadığım kıpkırmızı bir kuşun konduğunu söylememe gerek yok herhalde. Elini yanağımdan çekmeden öbür elini kalbimin üstüne koydu. "Şıuşt..." dedi. Dünyanın en etkili "şışt"ıydı bu. Kalbime giren sancı yavaş yavaş çözülüp yerini tatlı, ılık, neredeyse yapışkan bir hisse bıraktı.

Aşk! diye aklımdan geçirdiğim anda sağır edici sesi duydum. Sağanak yağışla birlikte 78 knot esen rüzgarda can havliyle kanat çırpan yüz binlerce yarasayı ve aynı esnada binlerce camın kırıldığını düşünün. Düşünemiyorsunuz değil mi? Kendim duyduğum halde daha iyisini tarif edemiyorum işte. *Eberahin!*

Kör dilenci haksız değilmiş. Korkudan ödüm bokuma karışmıştı. "Asla yalan söyleme," demişti. Ama bana aşktan bahsetmemişti. Duyacağımın kullanmaya kullanmaya unuttuğum kalbimin sesinden başka bir şey olmayacağını söylememişti.

Korktuğumu söylemem gerekiyordu. Söyleyip kendimi dünyanın en güzel bakan gözlerine yüz üstü bırakmam gerekiyordu. Yapamadım. "Sabah toplantım var," dedim, "geç oldu." Kalktım. O geceye dair hatırladığım son şey, Eberahin'in sesi sönerken onun gözlerinde gördüğüm derin hayal kırıklığı.

Uyandığımda kaldırımdaydım, üstümde yeşil bir don dışında hiçbir şey yoktu. Kalbimin olması gereken yerde tüy gibi bir hafiflik hissediyordum. Doğrulup göğsüme baktığımda küçük, kırmızı bir ameliyat izi çarptı gözüme. Ucundan kuş teleğini andıran bir şey çıkıyordu. Tutup çektim, çektikçe geldi. İnce, parlak, upuzun, kıpkırmızı kuş tüyünü içinden çıkardığımda göğsümdeki yara izi şaşılacak bir hızla kayboldu.

Yeşil donlu çıplaklığıma rağmen tutuklanmadan eve dönmeyi başardım.

İsveçliler bizden çok memnun kalmıştı. Sözleşmeyi o hafta imzaladık. O yıl bitmeden zengin olduk.

Adını sormamıştım, hiç öğrenemedim.

O günden sonra hiç rüya görmedim.

ŞAFAKTA

Şafakta geldiler. En tüyler ürpertici şeyler şafakta gelir ve hayatınızdan çıkmazlar bir daha.

Çoğunluğa kıyasla hazırlıklıydım: Battaniyem, mızıkam, su tabancam. Örtünmek için yün, sesi bastırmak için müzik, küçük ateş gözleri söndürmek için su. Hepsi gülünç derecede yararsızdı çünkü onlar kadar hızlı değildim.

Yaşarken insana en az beş dakika gibi geliyor. *Psikolojik zaman.* Bir süre Güzel Sanatlar Fakültesi'nde okumuştum. (Hayatı boyunca aynalardan kaçmış biri için ne şaka ama!) Sinema tarihi hocamız, yetmiş yıl öncesine ait bir sinema kitabından alıntı yapmıştı bir dersinde, hatırladığım kadarıyla anlatayım.

Filmsel zaman diye bir şey var. Hem filmin içindeki olayların geçtiği zaman dilimini hem de senaryo ve kurgu yoluyla yaratılan, filme özgü zamanı anlatıyor. Geri dönüşler, eksilti-

ler, ileri atlamalar, yavaşlama ve hızlanmalarla tek bir günü de anlatabilirsin, 50 yılı da... Bir de psikolojik zaman var. Film izlenirken hissedilen zaman. Derste çekindiğim için soramamıştım, hiçbir zaman parmak kaldırıp soru soran özgüvenli tiplerden olamadım. Aklıma takılan şeyin beni salak gibi gösterip göstermeyeceğini ölçüp biçmek o kadar çok vaktimi alırdı ki sonunda cesaretimi topladığımda ders bitmiş olurdu. Bu lüzumsuz gerginlikler yüzünden dersi derste öğrenebildiğime de pek emin değilim.

Neyse işte, sormadım ama, "hissedilen zaman"dan anladığım, filme kendini kaptırıp kaptırmadığın. Kaptırırsan dakikalar akar gider. Seni bir nedenle zorlayan her şeyse çok uzun sürüyormuş gibi gelir. Sıkıcı ya da anlaşılması zor bir film, geleceğinden emin olmadığın birini beklemek, sonunda bir kap yemek alıp alamayacağını bile bilmediğin kadar uzun aşevi kuyrukları...

Güzel Sanatlar'da okumuş birinin aşevi kuyruğunda ne işinin olduğunu merak edebilirsiniz. E tabii, bitiremedim. Giderek artan eklem ağrılarım da yetenekli olduğum iki alandan biri olan resmi saf dışı bıraktı. Üniversiteyi bitirdikten beş yıl sonra, boşanmıştım ve işsizdim. Elimde kalan tek şey mızıkamdı.

Zihnimde bir resmi en ufak ayrıntılarına kadar çizebilecek hayal gücü ve resim bilgisine sahibim ama bir tuvalin karşısına geçtiğimde ellerim asla bana itaat etmiyor. Yemek yerken öyle olmuyor nedense. Ya da mızıka çalarken, esas işi dudaklarım yapsa da iki elim aleti tutmama izin veriyor. Beynin gizemleri...

Keşke resimleri dikte edebilmenin bir yolu bulunsaydı. Karşınızdaki iyi bir ressam olduğunda bile, ne kadar iyi tarif ederseniz edin ortaya zihninizdekinden bambaşka bir tab-

lonun çıkması çok tuhaf. Bunu fakülteden sınıf arkadaşım olan ilk karımla denemiştik. İlk karım derken, ilk ve tek ama nedense eski karım demekten daha güzel geliyor böylesi kulağıma. Yeteneksiz bir ressam değildi kesinlikle ama çizdikleri ona tarif ettiklerimle o kadar uyumsuzdu ki bütün iyi niyetine rağmen bu çabaya bir noktada son vermek zorunda kaldık.

Evliliğimizi bitirenin bu olduğunu söylemeye çalışmıyorum, haksızlık olur bu. Her konuda benden iyi olmasına rağmen seviyordu beni. Sebep benim kendimi sevmememdi. Kendinizi sevmiyorsanız dışarıdan gelen sevgiyi kabul etmekte sorunlar yaşıyorsunuz. Çünkü basitçe, asla inanamıyorsunuz, doğduğunuzdan beri birlikte olduğunuz, ciğerine kadar bildiğiniz kişiyi siz sevmezken, bir başkası onda sevilecek ne buluyor?

İnsanı çileden çıkaracak derecede sevgi dolu biriydi eski karım. Sırf beni değil ailesini, arkadaşlarını, bir sergi açılışında ayak üstü sohbet ettiği insanları, hatta hiç tanımadıklarını, dilencileri, sokak köpeklerini ve kedilerini, yatak odasına girmiş yarasayı, her şeyi severdi. Onun sevgisine nail olmak için güzel olmak da gerekmiyordu. Fıstık gibi bir kadın olmasına rağmen çirkinliğe zaafı vardı bile denebilir.

Zaaflar yumağı karmaşık kalbim, karımın sevgisine iyi bir karşılık veremiyordu ama bu başkalarına da bol kepçeden dağıttığı sevecenliği kıskanmayacağım manasına gelmiyordu. Eve aldığı tek gözü kör bir kediyi günde üç kez biberonla besleyecek kadar abarttığında, kedi gece çıkıp gitsin diye salonun penceresini bilerek açık bıraktığımı ona hiçbir zaman itiraf etmiş değilim. Maalesef anladı.

Ortalarda görünmeyen kediyi aranırken açık pencereyi fark ettiği an dönüp bana bakışı hâlâ aklımda. Dünyanın bütün hayal kırıklığı gözlerinde toplanmıştı. Nihayet beni

olduğum gibi görebilmişti: Sevme kabiliyeti zayıf, çirkin, bencil bir adam...

Sonrası çorap söküğü gibi geldi. Sırra kadem bastığı için pekâlâ başının çaresine baktığı düşünülebilecek kedinin pencereden düşüp alt komşumuzun agresif *pitbull*u tarafından parçalandığına kendini inandırdı. Ortada ne kan vardı ne bir boğuşma izi, bundan nasıl o kadar emindi, bilemiyorum. "Sezgi," deyip duruyordu.

Bunu atlatamadık. Olaydan birkaç ay sonra evliliğimiz, başladığı gibi sessiz sedasız, sona erdi. Evden ceketini alıp çıkan adam olacak kadar onurlu davranmayı başardım. O günden beri sokaklardayım.

Tanıdığım en hoş insanlardan biriydi ilk karım. *Büyük Kopuş*'tan sonra ona neler yaptıklarını düşündükçe öyle bir öfkeyle doluyorum ki gerçekten bir şeyleri değiştirebilirmişim, mesela küçük çaplı bir isyan başlatabilirmişim gibi geliyor. Coşup coşup sanal klavyeyle yazdığım birkaç *tweet*i yakınlardaki birkaç *Twitter* kullanıcısının evine hologram olarak yansıtmaktan öteye gidemiyorum. *Tweetogram*larım pek paylaşılmadığından isyanım başladığı gibi sönüp gidiyor. Hezeyan da marifet gibi, iltifata tâbidir.

Bir parantez açayım, *Twitter*, önceki yüzyıllardan bize kalan az sayıda şeyden biri. Her şeyin onunla başladığını iddia edenler var hatta. Tüm o abartı, birleşen enerjiler, hezeyanlar falan. Elbette artık İletişim Tarihi kitaplarında okuduğumuz gibi yazdıklarımız dikdörtgen ekranlara düşmüyor. Herhangi bir yer ve zamanda, alıcıların kabul ettiği herhangi bir yüzeye hologram olarak yansıyor. *Twitter*'a getirdikleri bazı kısıtlamalar var ama nedense yapabilecekleri halde, kapatmıyorlar. Bunun kalan duygularımızı zararsızca boşaltmamıza yaradı-

ğını fark ettikleri bir tür emniyet sübabı olduğunu düşünüyorum. Başa döneyim artık.

Söylediğim gibi, beş dakika ya da daha uzun sürmüş gibi geldi. Gerçekteyse battaniyenin üstündeki su tabancasını sıkı sıkı kavramış elimi oynatacak kadar bile zamanım olmadı. Her şey en fazla 15 saniye içinde olup bitmiş olmalı.

Önce uğultuyu duydum. "Girdap sesi" demişlerdi. Geçmişin diğer tüm görkemli sesleri gibi, girdap sesleri de kayıtlardan çok uzun zaman önce silindiğinden, kimsenin ne kastettiğini bildiğini sanmıyorum. Dededen, atadan duyduklarınızdan hatırladığınız kadarıyla bir girdabı tarif edersiniz ve herkes bu tarife bir ses yakıştırır.

Birkaç cesur ama vasat öykücü, öykülerine girdap sesi tarifi şifrelemeyi denediler. O kadar acınası bir çabaydı ki, kamplara yollanmaya bile layık bulunmadılar. Bunun yerine, belirsiz bir süre için duyguları onlara geri verilerek tüm anıları silindi ve bilinçaltları kilitlendi. Tek dijital pencereli ev hapsinde, dilsiz baykuş hüznüyle yıldızı seyreltilmiş sanal göğe bakarak bir anı kırıntısının, hayatlarını anlamlı kılacak ufacık bir şeyin zihinlerini ziyaret etmesini bekliyorlar, bazen yıllarca.

Kampa gönderilme deneyimini kayda almayı başarmış bir *Indie* belgesel yönetmeni sayesinde, başınıza gelecekleri kabaca biliyor, yine de hiçbir etkili önlem alamıyorsunuz. Gerçekte olacaklara dair ancak cılız bir fikir veren o kötü kaydı bilerek yok etmediklerini düşünüyorum. Çaresizce çabaladığımızı görmek için. Bunu hesap edecek kadar zalimler.

O korkunç girdap sesini, saniyelik farkla küçük ateş gözler izledi. Ateş gözler anlatıldığı gibi, su tabancasıyla söndürülebilecek küçüklükteydi. Sorun şu ki, çok fazlaydılar ve sabit de değillerdi. Mızıkayı dudaklarıma götürecek zaman ve gücü

bulabilseydim bile o curcunada çıkaracağım sesin kendine hayrı olmazdı. Boş işlerdi bunlar, boş. Başladığı anda anlamıştım, bundan kaçış yoktu.

Büyük Kopuş'tan sonra işlenebilecek en büyük suçu işlemiştim ben: Çaresizce aşık olmuştum. Beni seven bir kadını yeterince sevememiştim ama yaşadığımın bile farkında olmayan birine tutulmak konusunda şaşırtıcı derecede yetenekli çıkmıştım.

Büyük Kopuş, boşanmamın dört ay sonrasına denk gelmişti. O duygusal açıdan başarısız evlilik girişiminden sonra duygularımın zayıflığına güvenim o kadar tamdı ki, 'Coşkuölçer'e göğsümü gere gere girdim. Sonuçlar da şaşırtıcı değildi. Bir tür sosyopat falan değilsem de duygularım kayda değmez düzeylerdeydi. Sistemin sakıncasız bulup kendi kaderine bıraktığı kişilerden oldum. Henüz tüm 'bug'ları çözülmemiş aletin bazı kişilerdeki coşku, öfke ve aşka dair potansiyeli doğru saptamadığı sonradan anlaşıldıysa da gündüz kent meydanında birine aniden sarılmak türünden bir vukuatınız olmadıkça dikkat çekmeden sefil hayatınızı sürdürüp gidebiliyordunuz.

Dikkat çekmemem mümkün değildi artık. Çok aşıktım.

Onda beni çarpan şey ne kumral bukleleri oldu, ne de sıcak ekmeğe tereyağının sürüldüğü anı akla getiren sakin gülümseyişi. Kucağındaki tek gözü kör kediydi ilk ilgimi çeken. Görür görmez tanımıştım, pencereyi açık bırakarak evden kaçmasına neden olduğum kediydi bu.

Çalma izni aldığı sakıncasız melodileri sokakta kemanıyla çalarken gelip geçen, keman kutusuna para atan herkese yasaların izin verdiği ölçülülükte gülümsediğini görüyordum kızın. Kör değildi ama beni görmüyordu. Görmezden geldiğini kastetmiyorum bununla. Onun önünde görünmez olu-

yordum. Bana değil boşluğa bakıyor gibiydi. Üçüncü haftada bunun kör kedinin laneti olduğuna artık emin oldum. Kedi de tanımıştı beni. O gece pencereyi o çıksın diye bilerek açık bırakmam çok gururuna dokunmuş olmalıydı. Kindar şey.

Kızın beni görmesi için her şeyi yapabilirdim. Bir sokağı ateşe verebilirdim. Aşkımı besteleyebilirdim ya da. Mızıkamla vasat öykücülerin, risk grubunda görüldükleri için doğuştan pek çok duygusu alınmış çocukların, hayal güçleri kısıtlanmış ressamların, göze daha cazip görünmek için yol kenarlarında hüzün otu çiğneyen yıllanmış orospuların, geceleri izbe barların bodrumlarında kendilerini gizlice kırbaçlatabilmek için küçük servetler döken işadamlarının, bir duygu kırıntısı için küçük parmağını verebilecek yığınla insanın içinde bir şeyleri kontrolsüzce kıpırdatabilirdim.

Tüm bunları yapmama gerek olmadan, coşkun tavırlarım zabıtalarca fark edildi. 'Coşkuölçer'e tekrar sokulduğumda, bir şehre yetecek kadar duygu taşıdığım ortaya çıktı. Tehlikeli ve yasaktım.

Cezamın ağır olacağını tahmin ediyordum. Tüm o ses ve ateş cümbüşünün sonunda girdap beni yuttuğunda, kemiklerimin un ufak olmamasına şaşırdığım bir hızla savrulduğum yere hazırlıklı değildim yine de.

Beni yolladıkları kamp, su dolu, etten bir tabuttu.

RAHİM.

Dokuz upuzun ayın sonunda yeniden doğurulacaktım, tamamen kendim olarak.

Kambur bir sokak mızıkacısıyım ben. Ne zalimce bir espri anlayışı.

BOŞ ZAMAN

Ölümümü en ön sıradan seyrediyorum.

Sabah saçlarımı ütüleyip en güzel giysilerimi giyerek nakil merkezinin yolunu tuttuğumda içim heyecandan kıpır kıpırdı. Uzun kuyruğu aşıp ölebilecek miydim? Hadi her şey yolunda gitti de öldüm diyelim, 'öteyer'e naklim tamamlanmadan önce Cilyamo'yu son bir kez görebilecek miydim?

Merkeze girip gerekli formları imzaladıktan sonra, bir defaya mahsus, ölümden cayma hakkınız var. Ben o hakkı geçen sene kullanmıştım.

Kapıdan girip "Karşılayıcılar"ın içinden geçtikten, organ ve ruh bağışı işlemleri tamamlandıktan en geç iki buçuk saat sonra ölecektim. O andan sonra seçebileceğim tek şey, nakil işlemini seyredip seyretmemekti. Ölümümü seyretmek istedim ama aklınıza gelebilecek ilk nedenle değil.

Pek çok kişi beden-ruh ayırma işleminin yapıldığı iki saat boyunca rezil bir seyircilik düzeyinde de olsa hâlâ hayatta kalabilmek için istiyor bunu. Ölmeyi en çok arzulayanların bile bu aşamada bunu seçmeleri ruhbilimcilerin uzun süredir üstünde çalıştıkları bir mesele. Yaşama hevesinin bulduğu ilk çatlaktan köpek yavrusu gibi kafayı çıkarması amma da tuhaf! Yıllardır her sabah beşte ve akşam dokuzda şehre salınan seyreltme gazına rağmen hem de.

Seyreltme gazı yüzyılımızın en etkili icatlarından biridir. Salınımından 35 saniye sonra sizi olduğunuz yerde bulur. Vücut deliklerinizden, gözeneklerinizden içeri sızar. Anında bir gevşeme hissine kapılırsınız. Hiçbir şey o kadar önemli ve öncelikli görünmez gözünüze. En yakın kanepeye yayılıp saatlerce uyumak istersiniz.

Bu yüzden evlerimizde kanepe yok. Yasak. Cezası antiölüm. Kulağa geldiği kadar iyi bir fikir değil o da. İnsanların yüzyıllar boyunca ölümsüzlüğün sırrını bulmak için kıçlarını yırtmış olmaları, bugün okul müfredatındaki inandırıcılıktan en uzak gelen bilgi. Bizde herkes otuz beşine geldiğinde ölmek için her şeyini verecek kıvama geliyor. Canımızdan başka verebilecek pek bir şeyimiz de olmuyor zaten.

Ölüm fikri bize güzel gelir. Çünkü hep uzun ve rahat bir uykunun özlemi içinde, yarı uykuda yaşatılırız. Evlerimizde sırf kanepe değil, yorgan, döşek, battaniye, sedir, hatta rahat bir koltuk bile yoktur. Hoş izinsiz uyku pozisyonuna geçtiğinizde uçan androidlerce yakalanıp götünüzde şemsiye açılması üç saniye sürdüğünden, tüm bu yasak işinin gösterişten ibaret olduğunu düşünmüşümdür hep!

Götte şemsiye açmak derken, gerçekten de götte şemsiye açmayı kastediyorum. Başkanlık arşivinde bulduğu çok eski

bir argo sözlüğünde bu deyime rastlayan Ceza İşleri Bakanımızın pis mizah anlayışına borçluyuz bu icadı. Ortada gerçek bir şemsiye falan olmadığından iç organlarınız zarar görmüyor. Ama yaratılan yapay acı orijinali kadar etkili. Kimsenin götü yemiyor.

On sekiz yaşımıza kadar günde sekiz saat, gelişimimizi tamamladıktan sonraysa altı saat yirmi dakika uyutuluyoruz. Seyreltme gazının sağladığı uyku için yatay vaziyette olmaya bile gerek yok. Akşam dokuzda salınan ikinci doz, o an nerede olursa olsun insanı ayakta uyutma kapasitesine sahip.

Gaz salınım saatinde kendi evinizde, bir arkadaşınızın, ailenizin evinde ya da otel, cafe gibi bir iç mekânda bulunabilirsiniz. Açık mekânlarda bulunmaksa tehlikeli ve yasak. Cezası kulak arkanızın yirmi dakika boyunca... Bu işle görevli uçan penisler var diyeyim, siz anlayın gerisini. Ruh hastası Ceza İşleri Bakanımız ve lanet olasıca sözlüğü...

Tüm bu uyku tantanasının bir nedeni var. Hesapta demokratik bir düzende yaşadığımız halde, her gün panzehir alan partili seçkinler haricinde seçim günü pek kimse oy kullanmaya gidecek yaşam enerjisini kendinde bulamıyor. Yine de işi şansa bırakmamak için o gün gazı fazladan veriyorlar. Geçen seçimde muhalif oy kullananların oranı yüzde bir. (Çoğu hakkında türlü nedenlerle soruşturma başlatıldı.) On sekiz seçimdir üst üste bu yöntemle kazanıyorlar. Biz ayakta uyurken küçücük bir azınlık geziyor, tozuyor, sevişiyor, dünyanın en güzel yemeklerini yiyip canları istediği anda en güzel yataklarda deliksiz uykular çekiyorlar.

Muhalefet liderimiz hayli uykucu biri. Son dört yılda tek mühim çıkışı, boş zaman sonrası yasak saatlere denk getirilen mitinglerini kapalı mekânlarda yapmak için önerge vermek

oldu. Kabul edildi. Bir rögar kapağı açılarak girilebilen her yerde ve umumi helalarda miting yapma özgürlüğüne sahip şimdi. Bilin bakalım bu muzip fikir kimden çıktı?

Öyle ya da böyle, işleyen bir düzen bu. 35 yaşınıza kadar her sabah seyreltme gazını yedikten iki saat sonra o yarı uykulu halinizle işe gidiyorsunuz. Kayda değer işlerin androidlerce yapıldığı plazalarda son arşivci türünden, uykuda bile yapabileceğiniz işinizi gördükten sonra akşam beşte paydos. Eve dönmeden değerlendirebileceğiniz koca iki saatiniz var. Herkesin enerji düzeyinin en yüksek olduğu bu boş zamanların başına bir çorap örülmemiş olması tuhaf. Otuzlu yaşlara değin ölmek istememizi engelleyecek kadar insana ihtiyacı olduğu söyleniyor hâlâ sistemin...

İşte o kıymetli boş zamanlardan birinde tanıdım Cilyamo'yu. Şehir merkezindeki, yirmişer dakikalık üç filmin art arda gösterildiği sinemada yer göstericiydi. Salona girdiğimde gövdesinin çoğunu açıkta bırakan koyu yeşil bir çarpı işaretinden ibaret tişörtü, beyaz binici pantolonu ve kocaman gülümsemesiyle karşıladı beni. Daha önce böyle gülümseyebilen birine hiç rastlamamıştım. Aklımda hep o olduğundan izlediğim üç filmden tek sahne bile hatırlamıyorum.

Ertesi gün aynı seansa gittiğimde sinemada yoktu. Asık suratlı ve kambur öbür yer göstericiye sordum. "Nakledildi," dedi. Sekiz kişiye yetecek genişlikte gülümsediği o gün, Cilyamo'nun hayattaki son günüymüş meğer.

34 yaşındayım. Uykunun solgun gölgesinde geçmiş hayatımda o gülüşten daha iyi bir şey hatırlamıyorum. Ölümümü en ön sıradan seyretmek istememin sebebi, beni Cilyamo'ya götürebilecek tek yolda hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak.

"Öteyer"e nakil işlemi sırasında, sizden önce göçmüş bir kişiyi görme hakkınız var. İsteğiniz göçen kişiye iletiliyor. Gelmek isterse size görünüyor.

İki saatim var, tamı tamına, yaşarken her gün kullanabildiğim boş zaman kadar. Ölümümü en ön sıradan seyrediyorum. Birazdan gireceğim istasyonda Cilyamo'yu görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. Beni hatırlayacağından bile emin değilim. O gülümsemeyi tekrar görebilme şansının, araftaki ömrümün kalan her saniyesine değeceğini biliyorum sadece. Bekliyorum, daha zamanım var.

Zehra Çelenk, *Hayatta Kalma Rehberi* ile insan ruhunun görünmez taraflarına bakıyor. Bu bakışta yoğun bir cesaret ve derin bir edebî feraset var. Her gün gözümüzün önünde cereyan eden hadiselere, bir de "buradan" bakmanın oldukça şaşırtıcı sonuçlarını izliyoruz bu öykülerde.

Senaryoları ve gazete yazılarıyla geniş bir kitleye hitap eden Çelenk'in, her öyküsünde arkada mırıldanan bir roman olduğunu sezmek mümkün.

Değişen, bir daha değişen, daha da değişen hayatların ve dünyaların öyküleri bir araya geliyor burada. Zaman zaman umutsuzluğa kapılmak da kusur değildir, umut hep var diyor metinler. Yeni bir başlangıç için; heyecan hariç değil.

"Manzara körlüğü" diye açıklamıştı bunu ilk tanıştığımız günlerde. Denizin, ormanın, kentin manzarası gibi, insanın da manzarası gücünü zamanla kaybediyor. Birbirimizin yüzüne baka baka görünmez hale geliyoruz. Alışkanlığın tutarlı kaplumbağası aşkın sabırsız tavşanını daima yeniyor.

İnsanlar ikiye ayrılır: Doğrudan kanına karışanlar, yanından su gibi akıp geçenler. O, kana zehir gibi karışan cinstendi. Güzel rüya, kesin ölüm.

EVEREST
www.everestyayinlari.com
/everestyayinlari
/everestkitap
/everestyayinlari

THG 0908538 NSZ

9 786051 853871